

FIGYELMEZTETÉS

2002. november, IV. évf., 12. szám

www.ufi.hu

Dominóelv

Aggályok a költségvetés körül
– írásunk a 4–7. oldalon

A tartalomból:

- 1984 light 3
- Interjú Ákossal 8
- Kincs a mélyben 11
- Egy álommal kevesebb 12
- A szenvedély foka 14
- A színjátéknak vége 15
- Akcióban a szocialista külpolitika 16
- Medgyessy Amerikában 17
- A Zétényi–Takács-törvény ... 18
- Támadás 19
- Asztalra vissza! 19
- Bárándy és az arcpír 20

Kincs a mélyben

Budapest. Mikor meghalljuk ezt a városnevet, sokan sok mindenre gondolunk: Magyarország fővárosára, a Kárpát-medence legnagyobb városára, Kelet-Közép-Európa gazdasági, kulturális központjára, a világ egyik legszebb fekvésű fővárosára, a dunai hajózási útvonal fontos állomására, Európa egyik kedvelt idegenforgalmi végcéljára. – 8. OLDAL

Medgyessy Amerikában

A miniszterelnök Washingtonban járva kiemelten pozitív fogadtatásban részesült. A konzervatívoktól a szó szoros értelmében békepipát kapott, a korábban zavart és visszatetszést keltő – a látogatást idáig halasztó – D–209-ügyet ejtették, Budapest ismét feltűnt az amerikai térképeken. – 17. OLDAL

„Már a magam útját járom”

Szálinger Balázs költő, újságíró a zalai székegyekről, a formáról, olvasókról és a merészégről. – 22 OLDAL

Dózer
Az MTV Rt.-t meg kell szüntetni.
Fel kell számolni. Ahogy a nagy
Szovjetuniót is meg kellett szüntet-
ni. És fel kellett számolni. Vala-
mint a török világbirodalmat. A ro-
mokon csinálni kell valami más-
t. Kell egy ország. (Kerényi Imre,
Magyar Nemzet, október 4.)

Romok rendezője.

Tasnádi válófélben
Sajnálom és szégyellem, hogy kis-
lányom megszületése után az
ügyészségtől kellett arról értesül-
nöm, hogy gyermekünk valószínű-
leg nem tőlem van, hiszen Marjai
Judithnak házasságunk és előzetes
letartóztatásom ideje alatt számos
férfival volt kapcsolata. Judit azt
állítja: Tőlem semminemű anyagi
javakat nem tulajdonított el. Előre-
bocsátom: feleségemtől soha nem
sajnáltam az anyagi és szellemi ja-
vakat.

Sikeres üzletemberként természetes-
nek tartottam, hogy bejárhassa ve-
lem a világot, tízmilliókat költhes-
sen és korlátlan időt fordíthasson
hobbijára, a fotózásra, és – pótolva
lemaradásait – megismerkedhessen
Magyarország és Európa számos
értelmiségével, művészeivel, élsport-
olójával, valamint a magyar és vi-
lágírodalommal. (Tasnádi Péter
közleménye, szeptember 16.)

Vajon miféle szellemi javakat osz-
tott meg Tasnádi a nejevel, hogy a
számos értelmiségről már szó se
essék.

Budapestnek tiszta fej! /
Budapestnek tiszta kéz
kell!...

...Igen, igen, Budapestnek lépést
kell tartania Budapesttel! (Demsz-
ky Gábor dala, a kampány CD-jén.)

A kormány tartja a lépését.

Medgyessy szerint
Habsburg Ottó sokkal inkább euró-
pai, mint Habsburg. Azért ez is egy
érdekes dolog. (Napkelte, október
17.)

Az.

Ragyogó Csillag

A bankrendszer kétszintűségét: a
Magyar Nemzeti Bankról leválasz-
tandó három bank szabadon enge-
dését is a kettős szorításból való
menekülés eszközeként fogja fel.
Gorbacsovna és a Gorbacsov által
bírált nyugdíjas párt szolgatársai-
nak büszkén jelentheti az előrelé-
pést, nyugtázhatja az újabb a nyu-
gati dicséreteket annak veszélye
nélkül, hogy valamely számára be-
cses politikai hadállást fel kellene
adnia. Éppen ellenkezőleg: a nyug-
díjazásokkal (Faluvégi, Hetényi
nyugalmazásával) meggyengített,
a tejelesszájú hajlékonyakkal (Né-
meth Miklóssal, Medgyessyvel,
Maróthyval) versenyhelyzetbe ho-
zott reformellenzékét (Havasit,
Aczélt) újabb bábukkal tarthatja
sakkban, hiszen az – amúgy min-
dig kezes és szolgálatkész – Fekete
Jánost és a Nemzeti Bank más veze-
tőit most már alulról fogják „mo-

lesztálni” az új bankok dinamikus
vezérei (MHB – Demján Sándor,
KHB – Kiss Pál, BB – Hegedűs
Oszkár).

Az FR (Fordulat és Reform, a
szerk.) nyilvános vitatása nemhogy
kifogta volna a szelet az ellenzéki-
ek vitorlájából, hanem erősítette
azt. Az FR alkalmas volt arra,
hogy mozgalmat szervezzen. Kádár
felismeri e mozgalom veszélyessé-
gét, és igyekszik elvágni az FR kö-
ré szerveződőket a hivatalos re-
formkurzustól.

Elrendelik az FR központjának, a
Pénzügykutató Intézetnek a meg-
szüntetését. Németh Miklós és
Medgyessy Péter teljesítik a ki sem
adott parancsot, és a költségvetési
takarékoság farizeus érveivel hoz-
zák a közvélemény tudomására az
egyik legszervezettebb legális re-
formközpont feloszlását. (Beszé-
lő, 1999. július, Csillag István.)

**Tejelesszájú, hajlékony ember,
Kádár bábja – írja Csillag István
Medgyessyről. Változnak az idők.**

Öngól

10 éves a mi autónk (www.suzuki.hu)

**Akkor ideje valami újabbra cse-
rélni!**

Egy szuszra

A magyar olimpia elhülyülésig
hangoztatott ideája pontosan
olyan startpisztollyal fejbőlött mar-
haság volt már a kezdetek kezdetén
is, mint az ország „megemlése”, a

magyarság „galaktikus üzenete”,
vagy a lélekben elnökölt, egyéb-
ként nem létező 15 millió, de ezek-
re – magára valamit is adó cég –
nem készít hatás- és megvalósítha-
tósági tanulmányt, azaz a roncsolásuk
kizárólag szellemi síkon
megy végbe, nem szükséges pénz
adni rá, csak abban az esetben, ha
a szórólapokra és újságokra nyom-
tatva kívánjuk terjeszteni ezeket.
(Para-Kovács Imre, Népszabadság,
november 7.)

A marhaságokat lelövik ugye.

Hím sovinizmus

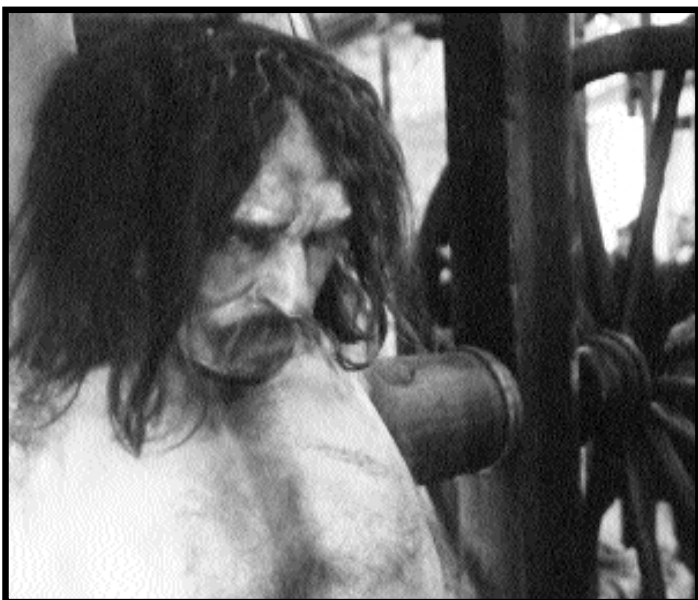
A feleségem egy főnyeremény. Meg
is üttem. (ismeretlen férfi)

Pénz számolva...

Szerkesztőségi dosszié

A díjat a Riporterek határok nélkül
ausztriai szervezete alapította az
Európai Unió tagjelölt országainak
újságírói számára. Idén először
osztják ki. A nemzetközi zsüri érté-
kelése szerint Karácsony Ágnes ki-
tűnő riportsorozataért nyerte el a
kitüntetést: „Cikkeiben részletesen
foglalkozott azzal a politikai tisztog-
gatással, ami az MTV-ben történt
az Orbán-kormány idején. Írásai-
ban szemléletesen mutatta be, mi-
lyen gátlástalansággal bocsátottak
el a közszolgálati televízióból új-
ságírókat takarékosági okokra hi-
vatkozva.”

Kicsit hiányoljuk a keményebb
(Orbán) minősítő jelzőket, azért
így sem rossz.

A rendőrség modern vallatási módszerei

Forrás: www.magyar.uw.hu

Fidesz a hónap nyertese

Bauer Tamás a hónap vesztese

Szó nincs róla, hogy kezünkbe került volna valami titkos felmérés a párt robbanásszerűen növekvő népszerűségéről, az sem igaz, hogy *Kende* Péter tanácsadó lett és gyakran az éjszakáit is bent tölti a Fidesz Lendvai utcai székházában. Egyszerűen azért lett a hónap nyertese a párt, mert abban a megtiszteltetésben részesülhetett, hogy párton kívüli kormányfőnk, a Nagy Nyelvújító, a Szegénységpárti Ejjrópéer, a Hogyan Legyünk Agyilag Totál Zoknik világvárosa magyarországi fordulójának sztárja bejelentette: szívesen felszólalna a Fidesz decemberi uniós kongresszusán. Hozzátevé, hogy a „Fidesz összevissza beszél az uniós csatlakozás kapcsán”. A korlátolt, ostoba, fasisztoid, szélsőpolgári Fidesz persze nem fogta a messzidzst, a tőlük már megszokott módon kekeckedni kezdtek, belépés meg ilyesmi. Holott mi csoda üzenete lehetne a bizonyára nagyívú, magvas beszédnek a világ felé! Akár újabb (szigorúan jobbfejta) térképekre kerülhetnének vissza...

Nincs ellenünk a hölgyek számának növekedése meg lehetőséget macsós (hehe) politikai életünkben, de tény: pártja meglehetősen kibabrált a szabad demokrata Bauer Tamással. A helyette a parlamentbe kerülő Mézes Éva ugyanis a teljes ismeretlenségből előretörve zúgta le a verbális terrort tökélyre fejlesztő Bauer Tamást, aki az elmúlt ciklus legtöbbet szereplő képviselője volt. Unikum persze dr. Zwack lemondása a képviselői mandátumról (mármit az indoklás szempontjából: megtudhattuk ugyanis, hogy sok a dolga önekije. Csókolom, ezt nem lehetett tudni a ciklus előtt?), de Bauer veresége mutatja: pártja nagymenőinek nem tetszett, hogy a Fidesz-fasizmus lecsengése után sem tudott hősünk leállni és a teljesen demokratikus, jogszerű, erkölcsös MSZP- és SZDSZ-mutyikról, lenyúlásokról mondja el a véleményét. Na, ennyit az önmagát nagy arccal a demokrácia, a tolerancia, meg a szabadság letéteményesének gondoló piranha-pártocskáról. Nem is szavazunk rájuk többet!

„A szerkesztő azt üzenté”

Szántják, vetik a költségeket

Megszorítás? Ugyan! Hova gondolnak? Szigorú költségvetési politika, monetáris és fiskális egyensúly, meg beruházások visszafogása, az lesz – ilyen érvkészlettel dolgoznak derék szocialistáink, amikor a száznapos mámort követő kijózanodás után elkezdnek tervezni és számolni. Mint megírtuk, nem hiszünk abban, hogy *László Csaba Teréz* anya és *Róbert bácsi* közös gyermeke lenne és nem folyik életünk végéig a nyugdíjkiegészítés Hencidától Bonchidáig. A szemérmetlen hazudozással előadott játék („1. Orbánék mindent elloptak, üres a

kassza! 2. Mégsem, elosztunk gyorsan pár száz milliárdot. 3. Jajaj, nehézz lesz az egyensúlyt fenntartani, jön az árvíz, az EU meg a moszkvai gördülőcsapágygyár kultúrotthona”) csak azoknak újdonság, akik elhitték, hogy itten koncepciózus, messze látó államférfiak vették kézbe az ország dolgait. Azonban túlságosan is jól ismert arcok jöttek vissza, akiknek társadalompolitikája annyiban áll, hogy „Több pénzt az embereknek”. Esténként kormányunk remegve gyűjt gyertyát moszkvai Szent Vladimir ikonja előtt, hogy jöjjön már az EU, az majd mindent megold. Lesz majd itt sírás-rívás, fogaknak csikorgatása, a száz napon keresztül zenélő szocialista tücsök azonban annyit elért, hogy az összes hangyának befagy majd a sejhaj! Mi szóltunk. – TÉNYI ISTVÁN

1984 light

Mostanában néha fura hangulat tör rám – mint ha egy groteszk 1984-utánérzésbe csöppenünk volna mindannyian. Nem, nem a mindenhol visszaköszönő Nagy Testvér talajbela- & vulgár-show az oka az érzésnek. Ehhez a mutatóvához újrafazonírozott demokraták kellene, lehetőleg a „szocdem” szériából.

A HÁBORÚ: BEKE
Nem lesz boszorkányüldözés” – ígérte *Medgyessy* Péter. Még ki sem hült a barátságos kijelentés keltette melegség a szívekben, az új kormány már le is cserélte a minisztériumok és az állami vállalatok vezetőivel együtt apparátusuk jelentős részét is. A közszolgálati televízió stábját is elérte a változások szele, az ideológiailag éretlen munkatársak hamar a temető árok alján találták magukat. A szocialisták nem beszélnek a teljes letámadásról – csinálják.

A szocialisták készen állnak végképp eltörölni a múltat, a már-már hagyományos névváltoztatáson túl most a Köztársaság tér elhagyására is elszántnak tűnnek.

Tettmagyarok. Hogy hol vannak a kormány húzásait mindaddig oly éber szemmel figyelő sajtóorgánumok? Diszkréten elfordítják tekintetüket, hirtelen beleunnak a politizálásba vagy éppen az ellenzékét találják meg építő kritikájukkal.

A SZABADSÁG: SZOLGASÁG
Az új országos rendőrfőkapitány, *Salgó* László szigorítana a gyülekezési törvényen, nem érdemlik meg ezek ezt a fene nagy szabadságot, gondolhatja. *Bárándy* Péter a gyűlöletbeszédet szankcionáló törvényen dolgozik (a gyűlöletbeszéd már önmagában majdnem olyan szép, rugalmas kategória, mint a gondolatbűn). Szintén igazságügyminiszterünk jelentette ki,

a liberális demokráciák nagyobb kötelességére, hogy „Az államnak igenis kötelessége megmondania, mit szabad árulni a könyvesboltokban és mit nem”. A rögdemokratáknál ez sem verte ki a biztosítékot, se agyondedikált levél, se összezsomagolt bőrönd.

A TUDATLANSÁG: ERŐ

Medgyessy Péter a kampányban meg a rendszerváltozás értelmét kérdőjelezte meg („van-e értelme?”), a nyár folyamán viszont kiderült, hogy D-209 fedőnéven a KGB elleni elkeseredett küzdelem élharcosaként, a nemzeti érdekek védelmezőjeként ásta alá a diktatúrát. Ősszel újabb értékes gondolatokkal árnyalta történelmünkünket, miszerint a rendszerváltoztatást a szocialisták kezdték el (kétszer is elismételte, hogy az egyszerűbbjei is elfogadják, kinek köszönhetjük, hogy nem kell órákig sorban állnunk húsért). *Szanyi* Tibor FVM-államtitkár az '56-os forradalmat értékelte át – a tőle megszokott eleganciával – szocialista forradalommal. *Kovács* Lászlótól megtudtuk, hogy ő már a '80-as években Magyarország és az EU összeboronálásán dolgozott a Külügyminisztérium sötét kazamatáiban. Az ősz fejlemé-

nyeihez tartozik még külügyminiszterünk újabb, a nemzet egyesítését célzó ígéretes erőfeszítése, amikor is a gyűlölet kis szigeteiként aposztrofálta az ellenzéki vezetésű városokat.

A szocialisták készen állnak végképp eltörölni a múltat, a már-már hagyományos névváltoztatáson túl most a Köztársaság tér elhagyására is elszántnak tűnnek. Épül a szociáldemokrata világkép, a szép elvek mögé hivatkozási alap kerül, történelmi háttér, hősök és hőstettek. Nem lehet kétségünk felőle: Nagy Testvér szeret minket, s ha minden a tervek szerint halad, egy napon mi is szeretni fogjuk Nagy Testvért.

– BALOGH ÁKOS GERGELY

A költség el van vetve

Minden kormány első igazi próbatétele az általa megalkotott költségvetés. A 2003-as büdzsét a kabinet takarékosnak, a Fidesz kamunak tartja. Már most látható: amikor a következő voksolás előtt Medgyessyék rovancsot tartanak, nem sok pipa fog szerepelni a 2002-es választási ígéretek teljesítése rovatban.

Értesüléseink szerint a Fidesz vezetői október végén titkos találkát tartottak. A megbeszélés napirendjén egyetlen téma szerepelt: ki bírálhatná leghitelesebben a jövő évi költségvetés tervezetét? Számos javaslat hangzott el, majd a testület egyhangúan úgy döntött: az a szabad demokrata politikus a legalkalmasabb a feladatra, aki az előző ciklus legaktívabb parlamenti képviselőjeként mindenkinél élesebben bírálta a polgári kormány gazdaságpolitikáját. Ezek után Bauer Tamás befáradt a Magyar Hírlap szerkesztőségébe, és a következő nyilatkozatot tette a koalíció által beterjesztett büdzséről: „A politika művészete éppen abban

áll, hogy úgy állítsam magam mellé a választókat, hogy közben ne okozak károkat az országnak - ez most nem sikerült.” Az Országgyűlésből pártja szűkkeblősége miatt kiszorult közgazdász felhívta a figyelmet, hogy a kormány azt osztja el, ami nincs, ezért a jövedelmek emelésének ára az ország eladósodása. „Húsz évvel fiatalabbnak érzem magam; mintha 1982-ben lennék” - idézendő e helyütt Fábry Sándor leleménye. Kincstári optimizmus. „Régen nem láttunk olyan rossz minőségű, következetlen, hiányosan indokolt költségvetési előterjesztést, mint amilyen a 2003-as” - így értékeli mértékadó gazdasági lapok a száz napjaiból ocsúdgató

Medgyessy-kormány tervezetét. Az első „Na ne!” akkor törhetett elő az elemzőkből, mikor meglátták: a Pénzügyminisztérium a főbb makromutatókat egységesen 4,5 százalékra lötte be - állítólag éppen ekkora lesz a gazdasági növekedés, a GDP-arányos államháztartási hiány mértéke, valamint az infláció.

Mennyi az annyi?

A számmisztikára való kormányzati nyitottság akár örvendetes is lehetne. Ám nincs kizárva, hogy a túlhajtott 4,5-mánia ugyanolyan blöff, mint László Csaba főpénzügyér korábbi kinyilatkoztatása, miszerint az ideai államháztartási hiány a bruttó hazai termék (GDP) 5,5-6 százaléka lehet. A valóságban - részben a száznapos kézből etetések, részben vitatott értelmű adósságtállalások „eredményeként” - 8,7 százalék lett. Ezt úgy hívják: rekordhiány. A kormányváltó évben persze az új kabinet mindig felhozhatja mentségül, hogy „hozott anyagból dolgozik”, amennyiben számolnia kell a

korábbi ciklus örökségével. Erre az évre idén *Medgyessyék* hatványozottan építettek. „Mivel a 2002-es büdzsét Orbán és ravasz jugendjei gyártották, a hiány is az ő művük” - hallatszik a baloldali néptribunok „új igazsága”. A hiánytöbblet persze menet közben szokott keletkezni, például egy áprilisi választás előtt, közben - és minő meglepetés - utána is. Idén éppen utána keletkezett. Érezhették ezt a kormánytagjai is, ezért egy magáncéget, a ProWare Kft.-t szabadították elődeikre, hogy vizsgálja ki Orbánék gazdálkodását. A társaság azonban a kezdeti fellángolás után nem talált érdemi kifogást az előző kabinet költségeiben, így löttek az „elődeink elherdálták a pénzt” típusú magyarázkodásnak. „Olyan jelentős megszorítást, visszafogást, amely a lakosság szélesebb rétegeit vagy alapvető ellátórendszereket érintene, nem látok a költségvetésben” - mondta október 31-i tájékoztatóján László Csaba, aki másutt szükségét érezte, hogy a jövő

Titkosított telefonkönyvek, exkluzív üdülők:

újabb pillanatképek a Miniszterelnöki Hivatalból

Alacsonyan szálló államtitkárok II.

Lapunk előző számában részletesen foglalkoztunk a kancelláriát a kormányváltás után elárastzó szocialista „szedd magad” mozgalommal. Akkor Gál J. Zoltán a kritikákat azzal a válasszal ütötte el, hogy az ellenzék „reálisabb képet nyerhetne a Miniszterelnöki Hivatal működéséről, ha nem csupán a belső telefonkönyvekből tájékozódna”.

Valami realitást azért mégiscsak meg lehetett tudni azokból a fránya telefonkönyvekből, ugyanis információink szerint azóta egy belső rendelkezéssel titkosításra kerültek. A mindennapi munkaeszközből tehát a szocialista kormányzat - miként a régi szép időkben - a nemzetbiztonsági jelentésekkel együtt kezelendő titkos ügyiratot csinált. A MeH új vezetésének óvatossága nem is csoda, hiszen elég nehéz lenne elmagyarázni, hogy a „puritán államnak” a kampányban lépten-nyomon hangoztatott jelszava hogyan is illeszthető össze pár jelenséggel. Például azzal, hogy a kancellárián információink szerint a kormányváltás előtti húszhoz képest szeptemberig negyven, legutóbbi tudósításunk óta pedig immár ötven fölé kúszott az állami vezetőnek számító (államtitkári, he-

lyettes államtitkári juttatásra jogosult) személyek száma.

Ugyanakkor a szocialista irányítási rendszerekben a mennyiségi szemlélet a lehető legritkábban párosul minőségi szempontokkal. E mozgalmi hagyományhoz a Medgyessy-kormány is kényszerűen ragaszkodott, így lehet például a felsőfokú végzettséggel nem rendelkező Gál J. Zoltán havi nyolcszázézeres fizetésért kormányiszóvivő. (Illetményét ifjabb Gál megbízási szerződés alapján kapja, köztisztviselőként ugyanis végzettségének megfelelően a legalacsonyabb kategóriában kellene foglalkoztatni, bruttó 51,200 forintért.) Az életrajzokat tanulmányozva a Nagy Sándor politikai államtitkár által felügyelt Nemzeti Területfejlesztési Hivataltól is kiemelkedő szakmai teljesítményt várhatunk. Mint tudjuk, a szocialista frontember a hetvenes évektől KISZ-

évi büdzsé mellé a „takarékos” jelzöt párosítsa. A pénzügyminiszter patikamérleget megszégyenítő árnyaltsággal megfogalmazott szavainak olvastán korántsem tekinthető túlzásnak a Fidesz értékelése, mely szerint a „nadrágszifj”, a „kamu” és a „megszoritás” kifejezések jobban illenek a közel 500 oldalas dokumentum jellemzésére. László Csaba kincstári optimizmusának ellenére ugyanis mi más jelentene a takarékoság, mint „kevesebb pénzt az embereknek”.

Takarékosság itt és ott
A költségvetés számai például nem értelmezhetők a január 1-én esedékes „árvaltozások” nélkül. A Fidesz fel is hívta a koalíció figyelmét, hogy a kampányban elmulasztották tájékoztatni a lakosságot, mi lesz az ígéretek teljesítésének ára. Elhallgatták, hogy jövőre drágább lesz például az igazság, amennyiben a bíróságokon drasztikusan többet kell majd fizetni egyes peres eljárásokért. Titokban tartották, hogy az örökösödési illetékeket 50 százalékkal megemelik, és hasonló sorsot szánnak a gépjárművek átírási illetékének és súlyadójának is. A sok kicsi sokra megy alapon „átgondolták” egyes termékek és szolgáltatások áfa-kulcsát - amiből a gyanútlan választó annyit fog észrevenni, hogy drágább lesz az élet. A kenyér

Lesz elég pénz az alapvető cikkekre?

ára 10-15 százalékkal emelkedik, egy tojásrántottát 20 százalékkal több pénzből lehet majd kihozni, s ha valaki ásványvizet akar inni hozzá, a buborékos italért is mélyebben

a pénztárcájába kell nyúlania - a termék forgalmi adója ugyanis 12-ről 25 százalékra nő. Röviden: amit Medgyessyék adnak a bal kezükkel, visszaveszik a jobbal. Az ország er-

szényének tartalmát az idei osztogatás jövőre is apasztja, hiszen az államháztartás bérjellegű kiadásai még 2003-ban is közel 400 milliárd forinttal emelkednek. Az idei rekordnagyságú deficitet pedig nemcsak a száznapos ígérgetések finanszírozási igénye dobta meg. Rontják a mérleget az ez évre számolt egyszeri kiadások, közülük is a legnagyobb tételként autópálya-építésre felmerülő 300 milliárdos állami kötelezettségvállalás. A hozzáértők szerint a költségek egynemelyike ugyan tűrt volna halasztást, ám a kormány úgy döntött: „ha deficit, legyen kövér”, s az idei államháztartásba söpörték be a következő években esedékes kiadásokat is. Jövőre - miként a száz napokban - csak primér szükségletkielégítésekre jut pénz, a jövőhöz vezető stratégiai lépések elmaradnak. A helyzetet súlyosbítja, hogy 2003 az EU-felkészülés éve lesz. Megfordítva: az utolsó uniómentes esztendő. Ennek ellenére az ilyentájt kötelező gazdasági patriotizmus eszköztárát sem veti be a kabinet: az idei 260 milliárd helyett jövőre várhatóan csak 230 milliárd forint jut az agrárágazat felrázására, de a turisztikai célleírásból is lecsíptek a kormányfők. A jövőt megalapozó infrastrukturális beruházások nagyságrendje szintén csökkenésre ítéltett, s 25 százalékkal zsugorodik a

es, majd SZOT-beli karrierjét állandóan kockáztatva, felettesei éberségét folyamatosan kijátszva vált a területfejlesztés szakértőjévé, a rendszerváltás után pedig az MSZOSZ-ben elsőként szorgalmazta a szak-szervezeteknek a területfejlesztésben történő fokozott szerepvállalását. Nagy Sándor rendkívül leterhelt ember, ezért a kormányváltás után rögtön ki is nevezett egy elnököt az általa felügyelt egyetlen hivatal élére. Nem másra esett a választása, mint H. Attilára, aki a vakvéletlen folytán szintén a SZOT-nál sajátította el a területfejlesztés fortélyait, később pedig az MSZOSZ jogtanácsosaként kamatoztatta így megszerzett ismereteit. Hasonló szakmai babérokkal büszkélkedhet általában helyettese, G. Károly - idén tavaszig a MeH személyügyi kartertényikja -, akinek legnagyobb

területfejlesztési bravúráként 1998-ban a mindent legázoló Orbán-kormány újonnan kinevezett tisztviselői ellen több hónapon keresztül folytatott aktafektetési katalancsátakat jegyezték fel a szocialista krónikások. S hogy a megfelelő munkakörülményekre se legyen panasz, a MeH Budapest egyik legértékesebb telkén, a budai Vár alatt épült reprezentatív magánirodaházban bérel három teljes emeletet a területfejlesztési apparátus számára. Üvegsebű kormányunkat ismerve persze fel sem merjük tételni, hogy baráti kapcsolatok állnának az ügylet háttérében...

A felső vezetés létszámának rohamos növekedése a zavartalan rekreációs lehetőségek tágítását feltételezi. Erre a célra a Miniszterelnöki Hivatal gödi és lovasberényi üdülője tűnt legalkalmasabbnak, amely-

ket az Orbán-kormány több százmilli forintért újjátott fel az új köztisztviselői életpálya-modell igényeit kielégítő modern továbbképzőközpontokká. A MeH minden köztisztviselője előtt nyitva álló, oktatási és pihenetési funkciót egyaránt betöltő intézményeket a Medgyessy-kormány egyik első rendelkezésével zárta le és alakította exkluzív üdülvé, ahol most már kizárólag a legelső vezetés tagjai pihenhetik ki a kormányzás fáradalmait. Külön érdekesség, hogy a Sukorói-hegységben meghúzódó festői Lovasberény nem először dobogtatja meg a hazai baloldal jeles személyiségeinek szívét. Az üdülő a hatvanas évektől a rendszerváltásig vadászhatnak „álcázott” titkos vezetési pont volt, amelynek föld alatti bunkerrendszeréből állítólag egyenesen Moszkváig vezettek a kitépített K-telefonvona-

lak. Deresebb fejű helyi forrásaink még arra a speciális feladatot ellátó dzsipre is emlékezni vélnek, amelynek külön erre a célra kialakított forgófoteles géppuskaállványáról kissé illuminált állapotban annak idején maga *Czinege* Lajos honvédelmi miniszter lövöldözött a kiskatonák által a völgybe hajtott szarvas- és vaddisznóállományra. S mivel 2002-ben az elvtársak visszatértek a régi vadászterületekre, a „mezei” köztisztviselők szakmai továbbképzéseit a hetvenes évek szocreál stílusában épült, összeomlóban lévő velencei üdülőbe zsúfolták be. Panasza viszont nem lehet ok, hiszen vadászatra itt is nyílik lehetőség, és ráadásul még a szobából sem kell kilépni: igaz, a rekreációs céllal érkezők vaddisznók és szarvasok helyett kénytelenek csótányokkal beérni.

– BOZÓTHARCOS

kisvállalkozóknak szánt központi támogatás. Számukra csak a Fidesz-érában megálmodott Széchenyi-kártya jelenthet némi kapaszkodót. Két év múlva azonban ezeknek a társaságoknak már tökeerős nyugat-európai cégek elöl kellene piacot rabolniuk. A magyar kormány közben - az EU-s jövedelemstruktúrára ügyet sem vetve - 3-4,5 százalékos bruttó béremeléssel akarja kiszűrni a versenyszférában dolgozók szemét, amit az érdekvédelmi szervezetek egyelőre tárgyalási alapnak sem tekintenek. A közszférában dolgozók szintén panaszkodnak: a költségvetés tervezete szerint a közalkalmazottak és köztisztviselők csak annyi pluszpénzt vihetnek haza jövőre, amennyit az előző kormány hagyott jóvá nekik. Vagyis Medgyessyék bérájanlata „némi túlzással egyenlő a nullával” - fakadt ki *Fehér József*, a Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezetének főtárgyalója. A köz embereit (s persze a többi honpolgárt) az is nyugtalaníthatja, hogy nem akad olyan mértékadó lakáspolitikus hazában, aki megmondaná: miből fedezik majd a kedvezményes lakáshitelrendszer államra eső terheit.

Stratégiai gyermeknemzés A magát mind többször szociáldemokratának mondó MSZP - új identitásához méltón - szívesen összpontosít a szociálpolitikára. Legalábbis ezt suttozza a kormányzati propagandagépezet. Ha a mennyiséggel mérnék a minőséget, máris mindenki elégedett lehetne, hiszen a Csehák-adminisztráció - a költségvetéshez kapcsolódóan - öt, szociális területet érintő törvény módosítását is elkészítette. Jövőre egyheti - 2006-ra elvileg már egyhavi - plusznyugdíj jár a 19 ezer forintos segélypénzhez szoktatott idősöknek, ami arra mindenképpen jó lesz, hogy másodpecek alatt elinflálja önmagát. (Az osztogató államhátsági iránti közszeretetet a szocialisták reményei szerint ettől még nem illan tova.) 2003-ban egyébként 8,4 százalékkal emelkednek a nyugdíjak - ez a törvény által előírt mérték -, sőt a kiválasztottak a szociális tárca által ki-kiutalt méltányossági nyugdíjra is számíthatnak. „Nem tehetünk különbséget gyerek és gyerek között. Attól, hogy az egyiknek nem melózik a szülője, ugyanannyit ér, mint a másik” - így érveltek a kampányban a szocialista és szabad demokrata családfelelősök, amikor a gyermekek után járó adókedvez-

mények és a gyed „igazságtalanságát” akarták bizonygatni. Eljött a választási győzelem ideje: 2002 szeptemberétől a kormány húsz százalékkal megemelte az alanyi jogon járó családi pótlékot, s jövőre a rendszeres gyermekvédelmi támogatás összege is emelkedik néhány forinttal. (Ez utóbbi segélyformát az előző kormány kiegészítő családi pótlékra keresztelte, s rendszeresen emelte). A gyed és a családi adókedvezmény összegét ugyanakkor kíméletlenül befagyasztja a kabinet,

építgetik saját jövőjüket. Ezt a folyamatot a baloldalon a szegény gyermek felszabadításának, a jobboldalon a munkát vállaló szülő megalázásának mondják. Az MSZP-SZDSZ-kormány a „felszabadítás” érdekében ugyanakkor elfelejt költségvetési többletforrást biztosítani a segélyek hatékony, nem „alkoholszerű” felhasználását segítő gyermekjóléti szolgáltatások fejlesztésére (pedig a skandináv vidékeken „öshonos” szociáldemokraták ezekre a formákra esküsznek).

Csehák Judit korszakos jelentőségű újításnak tartja, hogy a magyar gyereksereg a közeljövőben önálló képviseleti jogot szerez - ami praktikusán annyit jelent, hogy már a kiselsős is lazán bemőszerolhatja osztályfőnökét az igazgatónál.

mivel túl „középosztályos” találmánynak tartja a munkához kötött családpolitikát. (A szocialisták választási ígéreteivel ellentétben a gyed ötvenszázalékos emelése már nem fért a 2003-as büdzsébe.)

Hiányzó források

A gyerek értéke tehát újra segélyekben fejeződik ki, s a munkát vállaló szülők négy év után megint együtt kezelendők azokkal, akik „stratégiai gyermeknemzés” segítségével

Csehák Judit korszakos jelentőségű újításnak tartja, hogy a magyar gyereksereg a közeljövőben önálló képviseleti jogot szerez - ami praktikusán annyit jelent, hogy már a kiselsős is lazán bemőszerolhatja osztályfőnökét az igazgatónál. (Az új szabályozás ellentmondásaira utal, hogy a szaktárca kis híján a bölcsődésekre is kiterjesztette a panaszjog intézményét.) A viszonylag konkrét szociálpolitikai-gyermekjogi elképzeléseket olvasva a gyanútlan ál-

Kis magyar autópálya-történet · Közbeszerzési eljárások

Merre tovább, melyik úton?

Magyarország államformája a valóságban többé nem köztársaság, hanem részvénytársaság. Lassan szabállyá érik, Magyarország az a közép-európai ország, ahol a baloldali pártok győzelme esetén rendre a nagytőke és a pénztőke alakít kormányt. - mondta *Orbán Viktor* nem sokkal az MSZP-kormány megalakulása után. A hatalom új birtokosai azt üzenték, nem hisznek a magyar cégek versenyképességében. A polgári kormány miniszterelnöke keserű szavakkal fogalmazta meg: „történelmi véték, hogy a magyar vállalkozók ma ismét nem lehetnek fővállalkozók a saját hazájukban”.

Az állami tulajdonú Nemzeti Autópálya Rt. (NA Rt.) az előző kabinet időszakában a Vegyész Rt.-Betonút Rt. alkotta konzorciumot, mint generálkivitelezőt bízta meg az autópálya-rekonstrukció, illetve -építés fel-

magyar vállalkozás helyzetbe hozása (a szigorú nemzetközi minőségbiztosítási szabványok betartása mellett). A cégek nyeresége is országhatáron belül maradhatott. A globális recesszió sikeres mérséklése pedig épp a belső piacok élénkítésének, a hazai beruházások ösztönzésének volt köszönhető. Nem véletlen hát, hogy míg korábban az első ötven legnagyobb árbevétellel büszkélkedő cég között csak külföldi illetve állami cég volt, addig a ciklus végére a Wallis, a Pick és a Vegyész is felküzdötte magát - írja a HVG.

Kormányváltást követően aztán azonnal menesztették az NA Rt. vezérkarát. *Csillag István* gazdasági miniszter július közepén szintén a zárt meghívásos tender mellett döntött, így augusztustól folytatódhattak volna a munkálatok. *Keller László* azonban közbe-

adatával. A zárt meghívásos pályázat során elsőbbséget élvezett a

szólt. Az üvegsebügyi államtitkár nyílt tendereztetést követelt, miközben szakértők felhívták a figyelmet, hogy a közbeszerzési eljárásról szóló törvény nem EU-konform, így az uniós támogatások folyósítása is elmaradhat. Felröttak továbbá, hogy az egyedüli magyar aspiráns Vegyész már bent lévő pályázati ajánlatának sarokszámait a konkurenseknek kiszivárogtatták, így tudott mind egyik árban aláígnéni. Többek szerint a pályázat a köztudottan jó francia kapcsolatokkal rendelkező miniszterelnök számára is kedves cégekre szabták. Feltétel volt, hogy az elmúlt 3 év átlagában a pályázók árbevétele évenként meghaladja a 10 milliárd forintot, és saját tőkéjük 2001-ben az 500 millió forintot. Csak olyan jelentkezők ajánlatát fogadták el, amelyek 1997-2001 között részt vettek minimum 10 kilométer hosszú kétszer két sávú és a forgalomnak átadott új építésű út építésében, ahol alvállalkozóként legalább 10 százalékban szerepet vállaltak. Ezen kívül a pályázóknak rendelkezniük kell napi 20 ezer köbméter földmunka, napi 2 ezer tonna aszfaltburkolat építéséhez vala-

lampoljár arra gondolhat: a Csehák-minisztérium offenzívát indít az egészségügyben is. Elvégre Medgyessy is megígérte az Egyetértésben a nemzettel című, személyes vállalásait taglaló opuszban, hogy „hozzálátunk a kórházak és a többi egészségügyi intézmény rendbetételéhez”. Ez a „hozzálátás” jövőre úgy alakul, hogy az évenként szükséges 15-20 milliárd forint helyett mindössze 2-3 milliárd jut a népegészségügyi programra. Az egészségügyi reformot részben a költségvetés csekély, 11,4 milliárdos céltartalékából akarja finanszírozni Csehák. Úgy látszik tehát, az MSZP jobban van a Jóistennel - pardon, az „időjárás-felelőssel” -, hiszen ez a terv leginkább úgy fordítható magyarra: ha nem lesz árvíz, akkor lesz egészségügy. Emellett a tárcairányító azt is bevallotta: a beruházásokra, fejlesztésekre, műszerprogramokra alig-alig szánnak pénzt 2003-ban, az egészségügyi dolgozóknak beígért hűségjutalom-rendszer kiépítése pedig még legalább egy évig „várat magára”. Nem késik viszont a szabad demokraták és Kókény Mihály egészségügyi államtitkár szívügyeként számon tartott kórház-magánosítás, mondván: ez-

mint 500 köbméter betonelőállításhoz és bedolgozásához szükséges saját gépi kapacitással. Így történhetett, hogy csak a francia érdekeltégű Egrí Útépítő Rt., továbbá a francia tulajdonban lévő Hídépítő Rt. és az osztrák érdekeltégű Strabag Kft. által alkotott Szárszó konzorcium, valamint a Betonút Rt. feleltek meg az előminősítésen. A Vegyészker ki-

A pénzügyminisztériumi költségvetési előirányzatban egyébként szerepel egy infrastruktúra-fejlesztési alap, mely 100 milliárd forinttal gazdálkodhat. Csillag István a ciklus végéig 300 kilométer új autópálya kivitelezését ígerte a kampányban. Egy kilométer autópálya megépítése körülbelül 1 milliárd forintba kerül. A sztrádaépítési munkálatok legkorábban 2003 márciusában folytathatók. – ZAB

A nadrágszj meghúzása jellemzi a jövő évi költségvetést?

által gyors tökebevonást és hatékonyságnövelést lehet elérni az egészségügyben. A készülő privatizációs törvénynek ugyanakkor csak annyi lehet a „haszna” - állítják egyes szakértők -, hogy profitérdekelt gazdasági társaságok (például a gyógyszergyártó, -forgalmazó lobbiképviselei) nyúlják le a gyógyító intézményeket, s kiszorítják a piacról az orvosok egzisztenciavállalkozásait.

Az év arcátlansága

„Medgyessyvel az egész ország nyert. Most Budapesten a sor. *Demszkyre szavazok*” - e felirat állt azon a plakáton, amellyel választóit októberben ámitotta a főpolgármester - aki aztán koppant egy nagyot, mert nagyra törő terveinek fedezetét nem látta viszont a költségvetésben. A hírkövető utazóközönség például alighanem az Év arcátlansága díjra jelölhetné azt a kampányfogást, melynek jegyében a BKV október 20. előtt bejelentette: a megnövekedett forgalom miatt karácsonyig sűríti járatait. Teltmúlt az idő, Demszky elnyerte a budapestiek többségének bizalmát, majd sajtótájékoztatót hívott össze, melyen kijelentette: a közlekedési társaság súlyos veszteségei miatt alighanem ritkítani kell a járatokat. Medgyessyék azonban a költségvetés tervezetéből nem restellették

„kifelejteni” a BKV 35 milliárdos adósságának állami átvállalását. Amikor pedig kiderült, hogy a javaslatban a négyes metróra sem különítettek el pénzt, Demszky begurult, és pártelnökét, *Kuncze* Gábort kérte fel, hogy közvetítsen a főváros és Medgyessyék között. A kormány bünteti Budapestet? - hangozhat a kérdés, különösen azok után, hogy fény derült egy, a költségvetésben elrejtett turpisságra. Bár a szocialisták ígéretének megfelelően a személyi jövedelemadónak az önkormányzatoknál maradó része ötről tíz százalékra emelkedett, ezt a kétmilliárdos többletet elviszi a közalkalmazottak ötvenszázalékos bér-

Az ország erszényének tartalmát az idej osztogatás jövőre is apasztja, hiszen az államháztartás bérjelle-gű kiadásai még 2003-ban is közel 400 milliárd forinttal emelkednek

emelésé. Optimista jobboldaliak szerint már most körvonalazódik Medgyessyék majdani választási bukása, melynek lényeges eleme lehet a metró- és az autópálya-építés terén tett ígéreték „deficitje”. Ha ugyanis 2006-ra nem épül fel az a 800 - 500?, 300? - kilométernyi sztráda, mely hosszúságról egymásnak ellentmondó nyilatkozatot tettek a kormánytagok, a Fidesznek csak elő kell vennie az archívumból

azokat a kliséket, melyekkel a 2002-es kampányban a baloldal a négyes metró és az autópályák ügyében esett Orbánék torkának.

Privatizáció ezerrel

A kormány mindenesetre optimista, és a privatizációs bevételekből kívánja finanszírozni a sztrádaikat. A több száz milliárd forintot érő, 180 vállalatból álló állami portfólióból 2004-ig száz cégen adnak majd túl, 2006-ig pedig további 45 társaságot akarnak pénzé tenni. Többek között a Malév, a Mahart, a Dunaferr, a Magyar Posta, a Postabank, a Szerencsejáték Rt., a Richter Gedeon Rt., a Magyar Villamos Művek, a Babilna Rt., a Konzumbank és a Volán szerepel a listán - az ellenzék szerint azonban a magánosításban nem lenne sok köszönet. Privatizációs ámokfutásról beszél a jobboldal, és feleleveníti a Horn-kormány idejét, amikor a szocialisták a mostanihoz hasonló rossz időben, gyenge árfolyamon, jelentős veszteséggel kívántak dönteni nemzeti érdekeket is szolgáló stratégiai vállalatokról. Az uniós csatlakozás ugyanis a nemzeti vagyon felértékelésével jár, így az állami vállalatok meggondolatlan és idő előtti kiárusítása nagy károkat okozhat. Sok esetben pedig a vevők személye is aggályokat vet fel: többen például kifejezetten tartanak attól, hogy a Mol és a Richter egy része orosz kézbe kerülhet. Medgyessy Péter erre a felvetésre „Miért, ők is csak emberek” típusú válasszal felelt - mintha a miniszterelnöknek nem lennének első kézből származó ta-

pasztalatai a Magyarország egykori megszállóival való közösködésről. Rengeteg tehát a bizonytalansági tényező: előttünk áll még a bérme-gállapodás, ismeretlen az elhalasztott áremelések (villamos energia, gáz, gyógyszer) hatása, valamint a privatizáció nagyságrendje. Homokra épített légvár - ezzel a képzavarral lehetne leginkább jellemezni a 2003-as költségvetést.

– B. D. S.– Zs. Zs.

– Kevesebb helyre hívnak-e, mióta a Kossuth téren megjelentél, felvállva ezzel világnézeti hovatartozásodat?

– Biztosan van olyan művész, aki szívesen sopánkodna, hogy a karrierjét, mindenét kockára tette a polgári gondolkodás melletti kiállásával. Én nem kívánok megkülönböztetésről, hátrányról beszámolni. Volt ugyan egy-két dolog, amit akár kicsinyes bosszúként is lehetne értelmezni, de egyik sem lényeges. Most meséljek az Index topikjairól, ahol kiderül, hogy *Egerszegi* nem tud úszni, *Kokót* kiütötték, én meg az elmúlt rendszer hasznélvezője voltam? Szánalmas. Inkább hagyjuk. Hogy ez a kérdés egyáltalán felmerül – és igen gyakran felteszik nekem –, az önmagában is a magyarországi demokrácia törekenségét jelzi.

– Kapcsolódik-e az új album másban is a Terror Házához a lemezborítón és a videoklipen túl? Van-e benne politika?

– Az Új törvény csak a világnézetemhez kapcsolódik. A borítón megjelennek a házban készült felvételek, a klipet ott készítettük, de a munkám – csakúgy, mint a Terror Háza – nem politikai gesztus. Az Andrássy 60-at a származásuk és világnézetük miatt meghurcolt áldozatok emlékhelyévé alakítani: ez történelmi tett. Korábban nem volt a közéletben markánsan megjelenő akarat, amelynek hatalmában, vagy szándékában állt volna ilyen múzeumot létrehozni. Politikai gesztus az lenne, ha politikust dicsérenék a színpadról, mint a híres multikulturális koncertszervező, vagy ha konkrét pártrendezvényen eregetném a lufit. Ez direkt politikai állásfoglalás, ilyet soha nem csinálnék, ezt teljes mértékben elutasítom. Ugyanígy elutasítom azt is, hogy bármilyen politikai rendezvényen fellépő művészként szerepeljek.

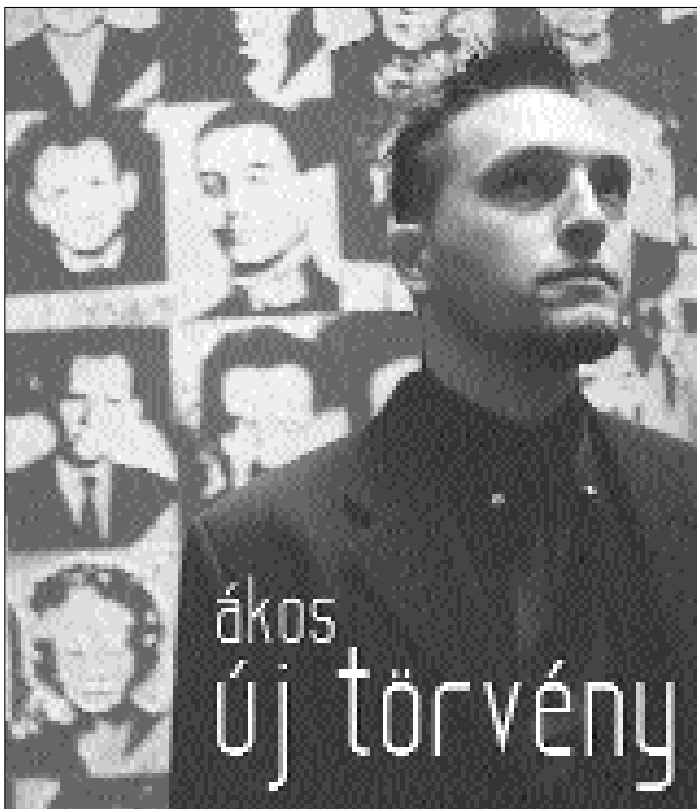
– Sokszor, sok helyen elmondad, hogy „politikai nézeteid csak rád és a szavazócédulára tartoznak”, nem érzel itt ellentmondást?

– Igen, ezzel könnyű szembesíteni engem, mert nagyon sokszor elmondtam, s helyénvalónak is tartom, ha ezzel szembesítenek. Soha nem beszéltem a politikai nézetemről, vagy arról, hogy kire szavaz-

Ákos Barbie-showról, fasisztákról és etikai állásfoglalásról

„Nekem nem dolgom a politika”

A közelmúltban jelent meg Ákos legújabb albuma Új törvény címmel, amely máris az eladási listák élére ugrott; az énekes kilenc órán keresztül dedikálta az albumot egy budapesti hanglemezboltban. A Terror Háza Múzeum kiállításához zenét író művész lapunknak adott interjújában beszélt világnézetéről, igazságérzetéről, meg a szindbádi életminőségről.

Régi indulat, régi lendület

tam. De vannak történelmi idők, amikor a politikusok elvesztik a fonalat, így volt ez minden poszt-szocialista országban például a rendszerváltás idején, amikor kifejezetten közéleti szereplőknek, művészeknek, gondolkodóknak kellett valamilyen szintű közéleti szerepvállalással „irányítani” az eseményeket. Úgy gondolom, hogy tízenkét esztendővel a rendszerváltás után, idén áprilisban is hasonló helyzet állt elő. Alaphelyzet-

ben nekem nem dolgom a politika. Tudniillik a politika ma nem a politizálással való foglalkozás, hanem az önérdék közérdekként való feltüntetéseinek művészete: ez vonatkozik minden pártra. Amit én művelek, arra lehet művészként is tekinteni, meg el is lehet utasítani azzal, hogy a rockzene szennykultúra, Barbie-show, de szándékom szerint az én munkámban az időtlenségre törekvés éppúgy benne van, mint például a kedvenc

íróim könyveiben. Ez etikai állásfoglalás. Na már most, melyik párt szereti az ilyesmit? A politikától az etika a lehető legtávolabb áll – az előbbi napi praxis, az utóbbi pedig időtlen törvény. Aki ezt érti, tudja, azt a keblünkre öleljük, aki nem, annak úgysem tudjuk elmagyarázni... Ahogyan májusban a Magyar Hírlap kérdésére is elmondtam, a polgári tömegrendezvények alkalmával az emberek nem hözöngeni mennek ki az utcára, hanem mintegy a közbeszéd és a közgondolkodás kisajátításával szembeni állásfoglalásként. Pusztán jelenlétükkel demonstrálnak, például a hitvány, ócska és szajkósajtóban gyakran megjelenő megállapítás ellen, miszerint ők fasiszták volnának. A derűs és fegyelmezett tömeg nem azért jelenik meg az utcán, mert zászlót lengetni jó, hanem – paradox módon – azért vannak ott például az Erzsébet téren, mert erről az összejevetelről az RTL Klub *Erős* Antónia által szerkesztett éjszakai híradójában egy árva szó sem hangzik majd el: „elfelejtenek” tudósítani a tényről, hogy aznap százezer ember összegyűlt valamiért Budapesten. (A számokkal persze vigyázni kell, természetesen csak néhány ezren voltunk jelen.) Már többször eszembe jutott, hogy a polgári oldalon miért nincs egy józan gondolkodású döntéshozó, aki készítené néhány légifelvételt vagy műholdképet egy ilyen rendezvényről, s akkor nem lenne vita, hogy hányan voltak jelen – kinagyítod a képet tízszer tíz méteresre, s megszámoled a jelenlévőket.

– Ez talán azért lehet, mert senki sem igazán érdekelt abban, hogy napvilágra kerüljenek a pontos számok – az egyik oldal következetesen alul-, a másik meg felülbecsli a résztvevők számát.

– Ha így van, az nagy baj. Ez a különbség: az etikai állásfoglalás egyetlen szempontja, hogy hiteles legyen az adat, míg a politikai érdek mást is számításba vesz, kalkulál, manipulál. Elmesélem, mikor kezdtem el először felidegesíteni magam a média kádári időket idéző porhintéseim. A Terror Háza február 24-ei megnyitója számomra nagy esemény volt: nagy munkát adtunk át a közönségnek. A házon

belüli megnyitó olyan volt, mint egy rossz házibuli, száraz sós ropi, kóla, világmegváltó beszélgetések. Álltunk az ablakban és néztük a tömeget. Körülbelül huszonötezer nézőig vagyok kalibrálva, mert ez volt a legnagyobb nézőszám, amely előtt játszottam, de felléptem többször bő tízezer tömeg előtt a BS-ben, ezért ebben a kérdésben kábé hasonló rutinom van, mint a rendőrség tömegbecslőjének. Akkor azt mondtam, hogy alsó hangon hetvenezren vannak jelen a megnyitó-ünnepségen. Hazafelé tartva a rádióból megtudtam, hogy tizenötezeren voltunk: ez konkrét hazugság.

– Ezek szerint neked a Terror Háza megnyitójához kötődik egyfajta „megvilágosodás”.

– Azt tudtuk, hogy a Kádár-rendszert nem hagytuk teljesen magunk mögött, de ez megdöbbentő volt. A forradalom elmaradt, nem volt véráldozat, de ennek az az ára, hogy akiket békésen ki lehetett szavazni a hatalomból, azokat békésen vissza is lehet szavazni. Az benne van a köztudatban – vagy legalábbis néhány ember tudatában –, hogy itt napi gyakorlat a sajtóhazugság, de ezzel csak akkor kezd szembesülni az ember, ha nagyon figyel minden részletre. Eladdig kivontam ebből magam, azonban a saját helyszíni tapasztalatom és a híradások közötti éketlen különbség szöveget ütött a fejembe. Egyébként végtelenül egyszerű pali vagyok, XL-es igazságérzettel, így a szándékos ferdítés, hazugság nagyon idegesít – személyemben éreztem bántva magamat, egyszerű állampolgárként, akinek az arcába hazudnak. Végiggondoltam: ha er-

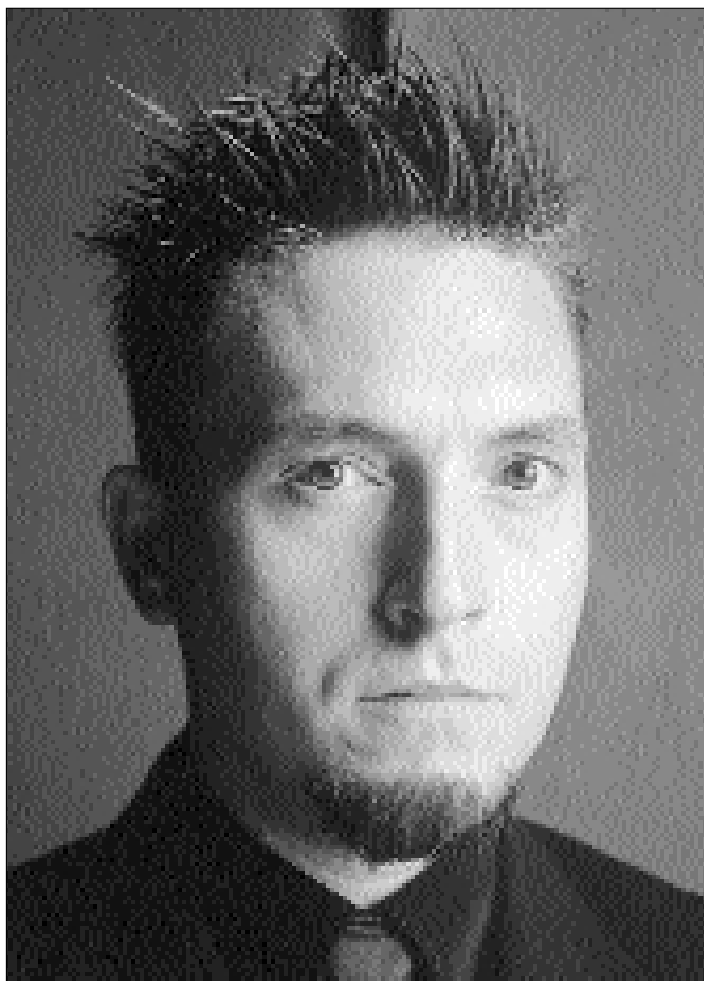
ről valaki a másnapi lapokból értesül, akkor benne az marad meg, hogy pár ezer örült hóbörgött a megnyitón. Magáról a Házzól annyi szennyet olvastam, hogy számomra világossá vált: egyértelműen politikai megbízásból zajlik a múzeum lejáratása. Tipikus, a történelemből ismert zavarkeltés zajlott a Ház körül, hogy elriassza a kiállítástól azokat, akiknek készült. Például az összes szerződése 2001. október 23-i határidőre szült, akkorra kívánták átadni, de műszaki okok miatt nem lett kész: erre azt olvasom, mekkora kampányfogás februárban megnyitni a Terror Háza-t. De kértem én, miért nem csinálta meg ezt az emlékhelyet 1994 és 1998 között a Horn-kormány? Hiszen a szociáldemokrata és a szabadelvű politikai akaratból egyaránt következett volna ez a gesztus...

– Mit szólnál a múzeum átnevezéséhez?

– Aki a nyilasokkal meg akar békülni, az felháborodással fogja magát szembetalálni, de ugyanígy jár, aki a kommunista terrort próbálja elfogadhatóvá tenni. Ez egy elvetélt ötlet.

– Térjünk egy kicsit vissza az új albumhoz... Mit várhatnak tőle a rajongók?

– Lényegi szempontból nincs változás, én egyfajta dalt tudok írni. Formailag, például hangszerelés tekintetében szeretek megújulni lemezzel lemezre, az új album például elég érces-érces, dörge-delmes hatású. A szövegek szintjén ugyanaz a világnézet van jelen minden munkámban: az ember szakrális lény, ha ezt nem fedezi fel, elveszett. A rockzenétől általá-

„Tipikus, a történelemből ismert zavarkeltés zajlott a Ház körül”

ban messze áll ez a gondolat, sőt, a legtöbb egyetemes gondolat távol áll tőle, mert nemigen akar mást mondani, csak azt, hogy lazíts, érezd magad jól, tojdd le a világot. Az én dalaim másról igyekeznek szólni. Írni csak úgy lehet, ha az ember a világot ideaként fogja fel. Materialista ember csak rossz rákendrott tud írni, s ezzel nagyjából elmeséltem a rock elmúlt ötvenéves történetét. Engem az élet érdekkel, Isten megjelenési formái: jó

bor, jó étel, jó művészet, jó szerelem, jó nő, jó élet, jó halál. Nekem ez a kései Szindbád-szerep jutott. Nem akarom senkivel elfogadtatni a magam álláspontját, de vitatkozni sem akarok róla. Persze támadható, amit mondok: lehet, hogy csak művészkedek, valahol olvastam és nem is gondolom komolyan az egészet... Nos, ez csak azok számára dől el, akik hajlandók megismerni a dalaimat, esetleg a verseimet. B.G – A.B.

Életrajz

Kovács Ákos 34 éves, a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen külgazdasági szakán végzett 1992-ben, angolul és olaszul beszél. Nős, két gyermek (Márton és Anna) edesapja.

Eddigi pályafutása során húsz magyar és hat angol nyelvű album fűződik a nevéhez

(ezek között a stúdiókiadványok mellett akadnak koncertlemezek, verslemez és remix-album is). A magyar kiadványok közül tizennégy lett aranylemez, s van köztük platina is. Saját szerzeményei mellett különböző válogatásokon is szerepel, így például egy meselemezen, a Tarzan című rajzfilm magyar filmzenealbumán, illetve egy Edda-feldolgozásokat tartalmazó válogatáson.

Tíz alkalommal játszott telt ház, azaz tizenháromezer ember előtt a Budapest Sportcsarnokban, ami egyedülálló a hazai mezőnyben. Tizennyolc országos turnéja során több mint száznolcvan élő koncertet adott országszerte és a határon túl. Öt videokiadványa jelent meg, a legutóbbi, a Hűség DVD-formátumban is elkészült, rengeteg extrával. Verseskötetből is ötöt jegyez.

Számos díj, így többek között a Huszka Jenő-díj, a Viva Comet-díj, a Bravo Otto-díj és több Arany Zsiráf, valamint a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztje birtokosa.

Nevéhez fűződik a Terror Háza kiállítás zenei aláfestése és a Matáv hivatalos szignálja. Kipróbálta magát több színházi produkcióban, valamint saját rendezésű videoklipeket is készített.

Legalábbis a magamfajta elborult agyú protestáns függetlenségek a debreceni Nagytemplom árnyékában, komor tárogatómuzsika mellett busongva így képzelik az európai polgári létet, és nem is tévednek olyan sokat. Kőszeg ugyanis olyan, mintha egy valahai kormánypárt valahai vitairatából lépett volna elő: takaros, öntudatos, tiszta és olyan rendez. Világháborús emlékművel, hősök kapujával, takaros várral (egyszer valaki TÉNYLEG mondja meg, hogy is sikerült százezernyi törököt feltartani *Jurisich* Miklósnak 1532-ben; aki látta a várat, tudja, hogy a dolog olyan lehetett, mintha valaki 1944-ben egy terézvárosi lichthofból próbálta volna lenyomni a Vörös Hadsereget némi páncélgránát és avas baracklekvár segítségével), templomokkal, és emlékek patikákkal.

A militarista érzelműek pedig nyugodtan zárandokoljanak ki a Nagy László Gyógypedagógiai Iskolába: a girbe-gurba utcácska, majd a patak felett átívelő híd segít minket a hangolódásban: valahogy nem is olyan nehéz elképzelni, hogy le kell húzódni az úttestről, mert éneklő cögerekkel teli Botond teherautó (bizony, bizony, ismeri valaki ma a magyar konstruktóri zsenialitás eme gyöngyszemét?) közeledik. Az *Ottlik* által megírt Iskola a határon azonban kertjével is rádolgozik a hangulatra. Kopjafa mellett egy légvédelmi ágyút is találunk a parkban, ahol az integer revíziót nem békés úton elképzelő bölcsészek szokták magukat harcias pózokban fényképeztetni. Egy szavunk nem lehet az intézményt fenntartó megyei önkormányzatra, az épület olyan jó

Kalandozás a nyugati végeken

Kőszeg

Nincs mit tenni, az ember reménytelenül beleszerelmesedik egy városba, ahol még él a becsületkassza intézménye, ahova a fél magyar kulturális élet járt hadapródiskolába (bizony, bizony, Ottlik mellett itt deákoskodott a Budapest ostromában meghalt író, Örley István, akit Cs. Szabó László is nagy tehetségnek tartott, itt élt Az emberek a havason rendezője, Szóts István, sőt Nemeskürty tanár úr és Boross Péter volt miniszterelnök is itt tanulta meg egy életre, hogyan kell elvágólag szemlélni a világot) és ahol reggelente olyan harsogóan ködös és párás a levegő, hogy az embernek kedve lenne kalapot meg jágert ölteni és strudelt rágicsálva, jódlizva ölelgetni a szöke asszonynépeket.

Kőszegi érzés – a Hősök Kapuja

állapotban van, hogy bármikor visszatérhetne a katonai iskola. A két épület közötti téren lenyomunk egy laza csuklógyakorlatot, vezényszavakat meg válogatott trágárságokat kiabálunk és hülyén szalutálunk, csak mert olyanunk van.

Érdekes módon a visszafelé úton velünk szembe jövő nének nem csodálkoznak azon, hogy patogós menetdalokat énekelve masírozunk a Jurisich tér felé. Az összhatást azonban nyilván rontja, hogy rajtam egy I Love Australia feliratú és részeg koalacit ábrázoló póló van, utitársam pedig a *Túl a Kárpátokon/Vereckén, Uzsokon/Tombol a harc láza/Hull a muszka sereg/Piros vére pereg/Vitéz magyar vágja* sorokat is tartalmazó, politikailag egyáltalán nem korrekt nótá éneklése közben is megpróbálja kiszabadítani mutatóját a Soltszentimrei fehér elnevezésű nemes bor műanyag kannájából.

A vár udvarára visszaérve élvezzük a napfényt és jókat nevetünk az ide-oda kóválygó turistákon. Segítségkérően tekintgetnek ránk, egy-egy világnyelven is próbálkoznak, de sajnos ők nem tudnak franciául, olaszul, latinul és románul, mi meg nem tudunk angolul. Egy frissen érkezett német középiskolás csoport (szigorúan zöld egyenruhában és piercingben) felborítja az egyensúlyt: nekik már végképp nem vagyunk eurokompatibilisek. – A buták még nem jöttek rá, hogy Kőszegre érezni kell – parafrázálja a költő szavait barátom és visszakézből lazán telibe talál kavicssal egy galambot.

– BEVERNEKI KEMÉNY FARKAS

Helyek

Mazsorett csoport. Hosszú combú lányok, valami furcsa jelmezben, félúton a kávéházi pincér és a pingvin között. Vadul fantáziálni kezdek, ha helyre kis számukat látom.

Bécsikapu vendéglő. A falakon hülye alabárdok és pajzsok, a kiszolgáló személyzet néha idétlen nadrágokban rohangál, de az étel elsőrangú és olyan nagy adagokat kapunk, hogy egyik társunk viccből elbújik a bécsi szelet alá. Na jó, csak majdnem. Külön császárság a kerthelység, a vécében kellemes zene szól. (Rajnis utca.)

Ibrahím kávézó. Tudják, hogy mi az a kardinális szelet, ásvány-

vízet kapunk a kávé mellé és párnázott nádszékeken csücsülünk. Kell ennél több? (Fő tér 17.)

Badacsonyi borozó. Senki sem tudja, hogy mi a fenéért kell a kőszegi borvidéken Badacsonyról elnevezni ezt a kis helyet. A hely azonban szocreál szakadtságában is sármos, boxaival, piros terítőivel. Népszínművek kellékeire emlékeztető iccében vagy mi a szőzben állítják élénk a bort, a szalon-

tüdőre pedig alig kell várni. Menthetetlenül nosztalgiaánk lesz a Kádár-korszak után, pedig nem is akkor voltunk fiatalok. (Várkör 25.)

Becsületkassza árusítás. A házikó előtt kis láda, benne virág, zöldség vagy gyümölcs. Mellette kis doboz, abba lehet az ellenértéket beledobni. Meg kell őket zabálni!

(Mindenhol a városban).

Budapest fürdőváros

Kincs a mélyben

Budapest. Mikor meghalljuk ezt a városnevet, sokan sok mindenre gondolunk: Magyarország fővárosára, a Kárpát-medence legnagyobb városára, Kelet-Közép-Európa gazdasági, kulturális központjára, a világ egyik legszebb fekvésű fővárosára, a dunai hajózási útvonal fontos állomására, Európa egyik kedvelt idegenforgalmi végcéljára.

V iszonylag kevés embernek jut eszébe, hogy Budapest fürdőváros. E megtisztelő címet a két világháború között, az 1937-ben Budapesten tartott első Nemzetközi Fürdőügyi Kongresszuson kapta. Azonban nem szükséges ahhoz kongresszus, hogy megállapíthassuk, Budapest fejlődésében nagy szerepet játszottak a földrajzi adottságok, ezen belül is elsősorban a meleg vízű források megléte. Ha csak arra gondolunk, hogy az itt megtelepedett kelták a helyet Akiknek nevezték, ami „öt-víz”-et jelent, vagy az őket követő rómaiak a Kárpát-medence legnagyobb helyorségét és városát Aquincumnak (Aqua quinquae) „öt-forrás”-nak nevezték, rájöhethetünk arra, amire már elődeink is rájöttek: Budapest alatt óriási kincs rejtőzik.

A harminc foknál magasabb hőmérsékletű felszín alatti vizeket hévízeknek nevezzük. Hazánk igen gazdag hévízekben, ami az úgynevezett geotermikus grádiens különleges alakulásának tudható be. (A geotermikus grádiens az a mérőszám, amely

azt fejezi ki, hogy a Föld felszínétől a közepe felé haladva százméterenként 3 °C-ot emelkedik a hőmérséklet. Ez azt jelenti, hogy Magyarországon az évi átlagos középhőmérséklettel számolva 1000 méter mélyen kb. 40 °C-nak kellene lenni. Ezzel szemben az ország területének 75%-án magasabb értékek fordulnak elő.) Magyarország Európa termásvizekben leggazdagabb országa. Budapest pedig a világ egyetlen fővárosa, amely egyben fürdőváros is. A főváros területén jelenleg 128 működő forrás van, közülük 80 hőforrás. A napi össz-vízhozamuk 80 millió liter.

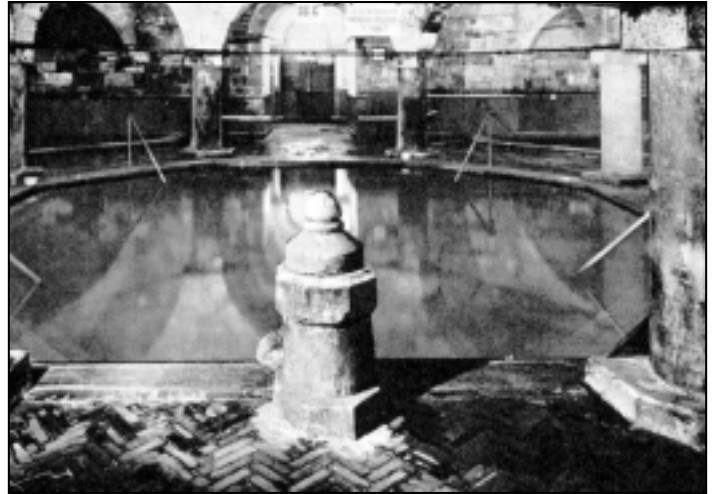
Budapest fürdőéletének és -kultúrájának kialakulásában jelentős szerepet játszottak az elmúlt korok fejlett fürdőkultúrái. Ezek ötvözeteként alakultak ki fővárosunk jellegzetes fürdői. A római kultúra hatása – a világos, nagy terek; a tágas medencék – érződik a Gellért és a Széchenyi fürdő kialakításánál. A török stílus, amelynek jellegzetessége a kupola, valamint a zárt medencetér, megfigyelhető a Rudas, Király, Rác és

Császár fürdőknél. Az orosz-finn „északi fürdőkultúra” hagyománya izzasztóhelyiségeivel, a szaunával, gőzzel szintén „betette a lábát” majdnem mindenhova.

Budapest páratlan adottságokkal rendelkezik mind a gyógyvizek, mind az épített környezet, a gyógyfürdők tekintetében. Megfelelő „fővárosimázs” nélkül azonban mindez mit sem ér. A legelvetemültebb nyugati turista fejében sem merül fel, hogy Budapestre jöjjön egy jót

átlag heteroszexuális polgár. Ugyanígy volt ez a Rác fürdő esetében is, igaz, itt most készül már az új fürdőkomplexum.

A másik fontos kérdés, ami nem kapcsolható egyértelműen anyagi természetű dolgokhoz, az a szemlélet problémája. Az elmúlt évtizedek átlag budapestijének nem tartozott életritmusához a gyógyfürdő. Mintha egy villányi soha nem inna bort. A régi fürdőkultúra csak lassan kezd éledezni, pedig a fürdők ismét a tár-

Látta-e már Budapestet széjjel?

feredőzni. Ez nemcsak a PR-munka hiányának, hanem az infrastruktúra fejletlenségének is köszönhető. Sajnos az elmúlt évek felújításai csak kis mértékben javítottak a helyzeten. Megújult és megszépült a Gellért fürdő, de az egyik legrégebb – és teszem hozzá: az egyik legszebb – Rudas fürdő állapota lesújtó. Felújították a Széchenyi fürdőt, de a Királyba még mindig nem meri betenni a lábát az

sági élet színterévé válhatnak. Rohanó világunkban egy nyugalmas pont lehetne, amely együtt szolgálná a kikapcsolódást és a regenerálódást. A szemléletváltozás természetesen nem történhet egyik napról a másikra, és nem képzelhető el a fürdők jelenlegi állapotának változása nélkül. Ez hosszú távú befektetést igényel. Ha mindez megtörténik Budapest ismét fürdőváros lesz. – MANDULA

Magyar Buhera • Útszéli modor

Közlekedés autóval

Sok nyugati embertársunknak (leendő polgártársunknak) jelent komoly gondot autóval közlekedni Magyarországon, nekik szeretnének segítséget nyújtani. De még mielőtt levelek hada árasztana el minket, leszögezzük, nem szabálytalan közlekedésre buzdítunk, csak némi esszenciát szeretnénk adni a magyar közlekedési néplélekről. Az alapszabály, mely közlekedésünk sarokpontja: Közlekedj úgy, hogy

mindenképpen konfliktusba kerülj egy másik autóssal, vagy esetleg egy gyalogossal, néha hivatalos közeggel, a forgalmat pedig próbáld minden erőddel akadályozni. Ezt számtalan módon el lehet érni:

– Ha dugóban vagy, mindenképpen állj be úgy a keresztvezetésbe, hogy a keresztirányú forgalmat is akadályozd. Neked nem lesz ugyan jobb, de legalább más is későn ér haza.
– Ha sávot akar váltani autóstársad,

vagy éppen ki akar fordulni, semmiképpen se engedd be. Ha mégis megpróbál ki- vagy átjönni, dudálj, villogj, esetleg húzd le az ablakot és kiabálj ocsmányosságokat.

– Ha az autópályán vagy és a sebesség épp a 200 km/h felé közelít, folyamatosan villogj, dudálj, nehogy ki merjen jönni eléd valaki. Ha mégis megtenné, közelítsd meg hátsó lökhárítóját usque 10 cm-re, a dudálást, villogást ne hagyd abba, de kapcsolj be az elakadásjelzőt is.
– Parkolóba mindenképpen úgy állj be, hogy legalább két gépkocsi helyét foglalj el, az ügyesebbek megpróbálhatják három vagy több jár-

mű helyét is egyszerre elfoglalni. Ha az út mellett nem találsz parkolóhelyet, állj meg nyugodtan a második sorban, így legalább az úton közlekedőket és a kiállni szándékozó autósokat is akadályozod.

– A gyalogosokkal szembeni főszabály: soha ne adj elsőbbséget! Ha látod, hogy a gyalogátelőre lépne, lépj te is a gázba, hogy eszébe ne jusson átmenni. A gyalogosok szakítására több kifinomult technika létezik. A leglényegesebb talán a vitézság szétterítése, természetesen legalább egy gyalogossal a közelében. A módszer hátránya, hogy csak esős időben használható.

Elindult az újabb szezon • Búcsú a kosaraktól

Egy álommal kevesebb

Október 30-án kezdetét vette az amerikai profi kosárlabdliga (NBA) 57. idénye, az NBA-hívőknek azonban mégsem ezt a remek hírt, hanem egy csodálatos pályafutás befejezését kell minden mást megelőzően regisztrálniuk.

A profi kosárlabdázás korszakalkotó centergéniusza, Hakeem Olajuwon az idő vasfogának és orvosolhatatlan hátsérülésének engedve november első napjainak egyikén Houstonban jelenti be visszavonulását az aktív játéktól.

Azoknak, akik zsege életkoruk vagy sekélyes-felszínes érdeklődésük miatt nem látták a 39 esztendő legendát játszani, üzenem: a kosárlabdázás első modern centeréről maradtak le. Olajuwon 1963. január 21-én a nigériai Lagosban látta meg a napvilágot. Kőlyökkorában a narancsszínű helyett még más labda vonzotta, sokáig focizott és kézilabdázott. 1978 végén sorsdöntő fordulat következett az életében, amikor is a lagosi Muszlim Tanárok Középiskolája diákjaként részt vett a Sokotóban rendezett Országos Nigériai Tanársport Fesztiválon. Itt iskolájának egyik kosarasa megsérült, helyette hősünket dobták be a mélyvízbe, aki aztán nagyon hamar megkedvelte a palánkok világát.

Tehetségére hamar felfigyeltek a Jenki edzők is, ezért Olajuwont sebtiben az Egyesült Államokba csábították. Némi hezitálás után a Houston University invitálását fogadta el, ahol Clyde Drexlerrel karöltve 1982 és 1984 között zsinórban háromszor juttatta el csapatát az Újvilágban hihetetlen népszerűségnek örvendő egyetemi bajnokság elődöntőjébe. A

nigériai center egyetemi vitézkedésének köszönhetően az 1984. évi NBA játékosborzó első körének első játékosaként – többek között Michael Jordant megelőzve – kelt el, a Houston Rockets csapott le rá. A texasi alakulatra rá is fért akkoriban némi erősítés, az Olajuwon érkezését megelőző szezonban ugyanis 82 mérkőzésből mindössze 14-en diadalmaszkodtak. Hakeem érkezésével rögvest fordult a kocka: újoncévében a rájátszásba, második profi idényében pedig egyenesen az NBA-döntőbe masírozott vele a Rockets, de a Larry Bird vezérelte Boston Celtics akkor még túl nagy falat volt a Houston számára.

1986 és 1992 között a Rockets nem aratott túl sok visszhangos diadalt, habár Olajuwon a gárda kátyúba ragadt szekerét szinte egyedül tolna nap mint nap egyenletesen kiváló teljesítményt nyújtott. A Rockets menedzsmentje minőségi portékájuk áruba bocsátása helyett leszerződtette főedzőnek Rudy Tomjanovicht, aki hamar megtalálta a hangot a houstoni centerhőrosszal. Támadásban mindenkitől megkövetelte, hogy adja a labdát Hakeemnek, ő majd egy-egyben megoldja, rosszabb esetben kipasszolja a triplavonalon dobásra készen várakozó, védőjétől elhagyatott mesterlovésznek. Védekezésben a pályán lévő másik négy csapattársat Tomjanovich mester folyamatos agresszivitásra, labdacsenési kísérletekre buzdította.

Az új stratégiával aztán csőtül jöttek a sikerek. Jordan 1993-as első visszavonulásával szabad prédává vált az NBA-bajnoki cím, melyet 1994-ben az Olajuwon-vezérelte Houston kaparintott meg a New York Knicks és a keleti centerlegenda, Patrick Ewing lebirkózásával. Most már Olajuwon nagyszerűségét sem lehetett nem észrevenni, a szakavatott ítések 1994-ben őt választották

Olajuwon megújította a centerjátékot

a liga legjobb, legértékesebb játékosának. A címvédő együttes az 1994–1995. évi alapszakaszt végigbotladozta, a bajnoktól arcpirító 6. helyen végzett a Nyugati Konferenciában. A playoffban azonban „Az Álom” újra megrázta magát: az elődöntő hat mérkőzésén az ellenfelet az örületbe kergetve összesen 212 pontot szórt az év legprimább kosarasának választott David Robinson és a San Antonio Spurs ellen, majd a nagydöntőben a Rockets négy meccsen valószínűleg elgázolta a Shaq O’Neal fémjelte Orlando Magic gárdáját.

Az 1995-ös duplázás után már nem volt feljebb a csúcson, a lejtmenetet Olajuwon sem tudta megállítani. Küzdött a derék veterán becsülettel, de az időnek nem lehet megálljt parancsolni. Egyszer a térd, másszor a könyök fájt, harmadjára már a légzés is nehezen ment, hősünk 1999-re végképp kimerült a folyamatos csillogásban. Az utolsó három év zuhanórépülésre sikeredett egy magasan szárnyaló karrier záró periódusaként, két esztendői sérülésektől gyötört kínlás Houstonban, levezetésként egy év szenvedés Torontóban.

Visszavonulásával a centerjáték

forradalmasítója távozik a porondról. Olajuwon 10 hosszú esztendőn keresztül meccsenként legalább 11 lepattanót kapkodott össze, ez a negyedik leghosszabb ilyen sorozat az NBA 56 éves történetében. Támadásban a kisebb védőket felmorzsolta, de az óriásbálnak ellen is megvolt a fegyvere. Hátréfelé ugrásos tempót nála jobban csak Jordan dobott, kiismerhetetlen dobócseleit és ritmusváltásait pedig fénykorában senki sem tudta követni, fürge mozgásával és észjárásával kapitulációra kényszerített minden fegyelmezésre készülő gladiátort. Tízennyolc éves pályafutása alatt több mint 20 ezer pontot és 12 ezer lepattanót szerzett, ezt a bravúrt 1946 óta rajta kívül csak heten hajtották végre.

Kétszeres NBA-bajnokként, olimpiai aranyérmesként vonul vissza, egyéni díjai közül hamarjában az 1994-es Év Játékosa címet, két Év Védője titlust, hatszoros Év Csapata tagságot kell említeni, megszámlálhatatlan egyéb más cím mellett. „Az Álom” végével egyetlen teendőnk maradt, Kelet felé fordulva rebegjük el egyszer: köszönjük, Hakeem!

– DR. BATHORY LASZLÓ,
CZOTTER ANDRÁS

Tűzel-vassal • Pozitív üzenetek

Legalizáció és szívás

Fémesen csillogó bilincs a fekete háttér előtt, „Tűszünet” felirattal, s a tűszünetből hátralévő napokat visszaszámláló táblácskával – ugye, ismerős látvány? Budapest számos pontján találkozhattunk októberben ezzel a legális szoftverhasználatra bátorító kis figyelmességgel (a kampány már lezajlott 3 megyében is, a jövő év végére a tervek szerint az egész országon végigvonnul).

BSA-t (Business Software Alliance) 1988-ban hozták létre érdekeik védelmére a legnagyobb szoftvergyártó cégek az Egyesült Államokban. A rosszmájúak szerint az egyesülettel takaróznak a mögötte álló szoftveróriások, akik imázsuk miatt nem engedhetnének meg maguknak az egyesületéhez hasonlóan agresszív kampányokat. A BSA 1994-ben alakult meg itthon, a BSA Magyarországot 1995-ben jegyezték be egyesületként. Már első szoftverlegalizációs reklámuk is felkorbácsolta az indulatokat, a hazai informatikai szféra nem fogadta túl nagy örömmel az egyesület inkvizíciószerű mentalitását. Azóta évről évre rendszeresen reflektorfénybe

sítménnyel a közönségzavazatok alapján sikerült elnyerniük a hazai Nagy Testvér díjat).

A szervezet működése többször váltotta ki különböző szervezetek tiltakozását. 2001 tavaszán például a Budapesti Igazságügyi Szakértői Kamara hívta fel állásfoglalásában a rendőrségek, ügyészségek és bíróságok figyelmét a BSA törvénytörő szakértői tevékenységére. Eszerint a BSA, mint szoftvergyártói érdekvédelmi szervezet, magát kompetens és objektív szakértői szervezetnek tekinti (holott semmilyen igazságügyi szakértői nyilvántartásban sem szerepel), a valóságban azonban a BSA a károsultak/sértettek képviselője, s így közvetlenül érdekelt, nem független.

...mindemellett méltányolhatjuk, hogy itthon nem tesznek közzé „Kirúgtak? Jelentsd fel őket!” üzeneteket az álláshirdetési rovatokban, ami más országokban bevett módszerük...

kerül (itt egy kis házkutatás, ott egy kis besúgóvonal) az időközben a köznyelvben Szoftverrendőrségként elhíresült szervezet. A BSA tiltakozik az elnevezés ellen, ugyanakkor reklámjaikban mintha tényleg egy hatóság magabiztosságával és könyörtelenségével osztaná a tutit (2002-ben ezzel a telje-

Az állásfoglalás előzménye, hogy egységes bírói gyakorlat hiányában a BSA véleményét többször mint „szakértői véleményt” fogadták el a bíróságok, azaz az érdekképviselő határozhatta meg, hogy mikor illegális egy szoftver használata, vagy hogy hogyan kell az okozott kár értékét megállapítani.

A BSA főtíkára által az Országgyűlés Informatikai és Távközlési Bizottsága előtt idén októberben elmondottak alapján az egyesület célja az illegális szoftverhasználat visszaszorítása, az egyesület mögött álló szoftvercégek szerzői jogainak védelme. A meghallgatás során a főtíkárné asszony az eddig elért eredményekre hivatkozva sikeresnek nevezte az egyesület tevékenységét az illegális használat visszaszorítása terén, ugyanakkor nem tudott pontos választ adni arra a kérdésre, hogy milyen módszerrel mutatták ki a legális/illegá-

podás szövegét, mely egyik pontjában így fogalmaz: „5. A BSA javaslatot tesz az ORFK vezetőjének a legális szoftver védelmében kiemelkedő tevékenységet végző rendőri szervek és személyek a BSA által felajánlott keretből történő megjutalmazására.”

A BSA napi gyakorlatában akadnak még érdekes motívumok. A főtíkárné egy interjú során nyilatkozta, hogy az általuk kezdeményezett eljárások során az alapos gyanút általában a szomszéd vagy a kilépett dolgozó bejelentésére alapozzák (mindemellett méltány-

Szabad élet, szabad madár

lis szoftverek arányát a gazdaságban. Szintén a bizottsági ülésen hangzottak el a következők: „Az együttműködési szerződésben 1995-ben is benne volt a BSA javaslatára, hogy az illetékes rendőrhatalóság jutalomban részesíthet bárkit, de nem a BSA javasol és nem a BSA pénzéből. A BSA Magyarország sem az ORFK-nak, sem rendőrségi alapítványoknak nem fizetett, nem adományozott, nem adott egyetlen egy fillért sem.” Ugyanakkor a BSA honlapjáról csak néhány hónapja vették le a rendőrség és a szervezet között kötött együttműködési megállá-

olhatjuk, hogy itthon nem tesznek közzé „Kirúgtak? Jelentsd fel őket!” üzeneteket az álláshirdetési rovatokban, ami más országokban bevett módszerük) és honlapjukon közzéteszik a feljelentett vállalkozások listáját.

Az eddigiekből talán kitűnik, mennyit törődik a BSA azzal, mekkora károkat okoz a hazai informatikai kultúrának tevékenységével. Bár papíron civil szervezet, módszerei nem sok kétséget hagynak felőle: nem magasztos társadalmi célok megvalósításaért, hanem sokkal inkább megbízói maximális profitjáért küzd elszántan. – TURUL

Mit iszik, aki vizet prédikál?

A szoftverek szerzői jogai felett örökös BSA Magyarország számára rendkívül kínos helyzet állt elő októberben: kiderült, hogy az egyesület a Complex CD-jogtáron szereplő, szerzői jogvédelem alatt álló szöveg-

részleteket közölt honlapján a jogtulajdonos engedélye nélkül. Mi több, a jogtárat kiadó KJK-Kerszöv nyilvántartása szerint az érdekvédelmi szervezet nem is rendelkezett a szoftver jogtisztja példányával. A

BSA sietve eltávolította a jogsértő anyagokat honlapjáról, helyükön azóta egy „átalakítás alatt” üzenet díszel. A kiadó nem tett feljelentést a BSA ellen, ám bírálta annak szoftverlegalizációs kampányait, elítélve az informatika kriminalizálásának gyakorlatát. A KJK-Kerszöv – szándékai szerint jó példát mutatva

– meghirdette saját legalizációs programját, melyben az illegális másolatokat az eredeti díj töredékéért jogtisztára cseréli és igazolást ad a jogszerű felhasználásról.

A BSA a 30 napos türelmi időjártaig sem élt a lehetőséggel, a kiadó azonban továbbra sem tesz jogi lépéseket, csak vár türelemmel...

Szabó Magda új könyvéről

A szenvedély foka

Szabó Magda 85 éves. Nem Nobel-díjas, habár számtalan elnyert irodalmi díj mellett erre is jelölték. Van viszont olyan értékmérő, nem díj, de jel, amit sokkal kevésbé befolyásol a nagypolitika szerepleosztása: Szabó Magda műveit fordítják a világon a legtöbb nyelvre! A magyar olvasók közti népszerűsége is páratlan. Ahogyan életműsorozatának kiadója, az Európa vezetője, Osztoivits Levente fogalmazott az MTA ünnepi ülésén: immár klasszikusakká válva, mint valaha Jókai halhatatlan könyveit, Szabó Magda műveit is generációk adják tovább egymásnak...

Persze ezek az író-olvasó találkozók, dedikálásokon feltűnő kedvenc „Szabó Magdák” többnyire a hatalmas életmű egy kis szeletéből valók: általában a Freskó, az Abigél, az Álarcosbál különböző kiadású kötetei. Elvéve látni csak a drámákat, a brilliáns esszéköteteket, vagy a főművet: A pillanat-ot. De hogyan is ismerhetné, fogadhatná be a nagyközönség ezeket, ha egyszer nem ismertetik, mert nem ismerik őket azok, akik hivatásszerűen írnak és (jobb esetben) olvasnak: az ügynevezett irodalmárok, a kritikusok, az egyetemi, főiskolai, középiskolai tanárok?

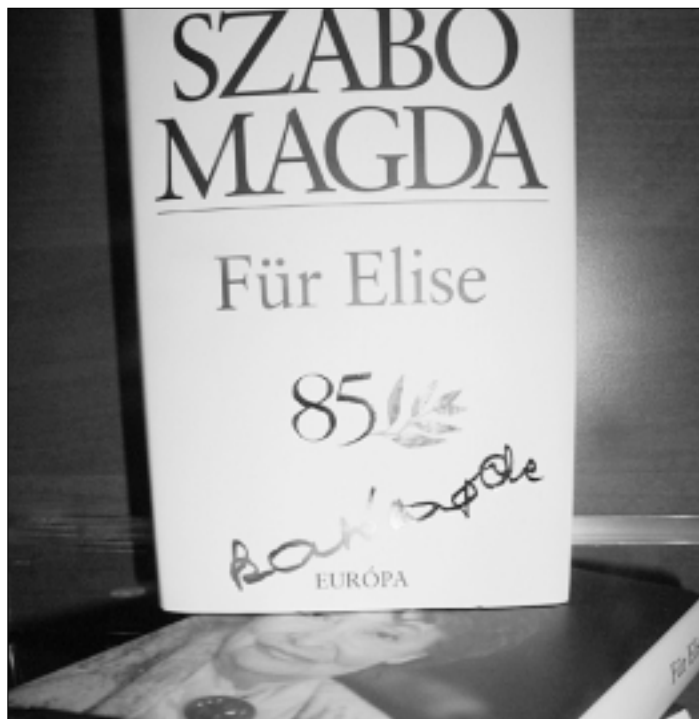
Kertész Imre díja kapcsán több fórumon is tapasztalhattunk valamiféle felháborodást amiatt, mennyire nem ismerik, vagy nem akarják ismerni Kertész műveit a magyar olvasók. Ugyanilyen jogos a felháborodás akkor, ha azzal a hozzáállással találkozik a lelkes olvasó, amely Szabó Magda egész művészetét (mellesleg színvonalas) lányregényeivel azonosítja, s mely nem vesz tudomást az utóbbi évtizedek még tengerentúlon is ismert remekműveiről – ugyanakkor, amikor egy-egy aktuális kultusz-szerző minden egyes mondat-, jobban mondva szövegtöredékét ismerni és elemezni illik.

Az Európa Kiadótól most újra esélyt kaptunk, hogy jobban megismerjük ezt a minőségében állandó, de poétikailag mindig kísérletező, mindig meglepetést okozó művészetet. Évek óta ígért életrajzi ihletésű regény jelent meg nemrég: a Für Elise.

Bár az új regény állandóan reflektál az egész életműre, annak is élvezetes olvasmány, akinek ez az első Szabó Magda-élménye. Fikció, kor- és életrajz mesteri vegyítése ez a Trianon utáni Debrecenben játszódó, regény formájú dráma-szövevény: egy koraérett, testi-lelki igényeire eszmélődő, íróvá növekedő fiatal lány drámája, egy család jelen- és múltbeli drámái, tragikus és tragikomikus szerelmek egy ország történelmi előterében. Tragikum és humor, pátosz és ironia, sajátos mondatokban egybeszerkesztve, szenvedéllyel, bölcsességgel és humorról fűszerez-

Bár az új regény állandóan reflektál az egész életműre, annak is élvezetes olvasmány, akinek ez az első Szabó Magda-élménye.

ve – ezek talán a legfőbb erényei a könyvnek. A Für Elise, Beethoven üzenete a hajdani lánynak. Itt a két főszereplő, Cili és Magdolna viszonyára utal a szerző, amelyben az egyiknek a rövid, de minden emberi tapasztalatot átélő sűrített élet jutott, a másiknak az emlékezés, a pillanat megragadása és halhatatlanná tétele. A huszonegy tételből álló kompozíció nyolcadik fejezetében teszi ezt teljesen világossá az olvasó előtt az elbeszélő, akit hivatása emlékezéssel áldott és vert meg, aki ambivalens helyzetét érzékelteti azzal, hogy a cím magyarázatakor a cím ellenében így kiált föl: „Istenem, ments meg engem az Elisének írt üzenettől...”

Szabó azt is eléri, hogy az olvasó ne kényelmesedjenek el, az otthonosság érzése meghökkenéssel is párosuljon, a titkok „leleplezése” mellett új titkokkal kelljen szembe-sülni. Hiszen a mítoszokhoz az is hozzátartozik, hogy változnak, s a filológusok örömeire egymásra rétegződnek a különböző történetek, az istenek, héroszok alakot váltanak, megkettőződnek, összeolvadnak... Szabó Magda zseniálisan játszik magánmitológiája világában, a Für Elise-ben ráismerhetünk életrajzának szokásos szereplőire vagy regényeinek modelljeire is, de bemutatja új heroináját, a fogadott testvér-alteregó Cili alakját, akinek felléptetésével a mitológiai iker-istenségek mintája szerint egészíti ki saját kamaszkori figuráját. A szöke Cili: a jóságos, a törekény, a szöke, a zenében élő – és a barna Magdolna: a bosszúálló, a kemény, a szavakhoz értő. Cili, a trianoni árva szerelmi története *Jabloneczay* Lenkének a Régimódi történetből ismert történetére is rímel, övé a címbeli dallam, ő kér szöveget a dallamhoz, az ő emléke kér életet az írótól. A könyv tulajdonképpen egy kétkötetes regény első része: Cili történetét Magdaléna regénye követi majd, s az lesz Szabó Magda bécsi éveinek, a diktatúrával, a hitlerizmussal való megismerkedésének története. A történelem mindkét könyvben egyenrangú szereplő, ahogyan az író egy interjúban ki-

fejezte: „Nincs lehetőségem a hallgatásra, mert a történelem megtanított a tanú felelősségére.”

„Magyar vagyok, az alföldi szél pótolhatatlan” – mondja Szabó Magda a gyökerekről, a városáról, a lelkialkatáról, s az alföldi szél ott fúj drámaiban, regényeiben is, életrajzi sorozatában is. Annnyira, hogy nyugati kritikusai is ezt a „debreceniséget”, a primer indulatokat, a szenvedély fokát érzékelik és értékelik először műveiben. Annnyira, hogy a Für Elise olvasható úgy is, mint a Trianon miatt megsebzett, illetve az ugyanezért megkeményedett Debrecen regénye; ahol kislányok arról ábrándoznak, hogyan bírják jobb belátásra a román királyt, adja vissza Erdélyt; ahol a belenevelt Habsburg-gyűlölet miatt ugyanez a kislány az ártatlanul odavetődött osztrákon áll gyerekes bosszút; ahol a Kárpát-medence két különböző pontjáról kiszakadt árva összetalálkozhat ugyan, de a debreceni cívisek közt nem lehet boldog egymással.

A Für Elise olvasásakor is érezhetjük: Szabó Magda nagyszabású regényíró, de megőrizte alanyi költő mivoltát is. Ez a kettősség kivételéssé teszi életművét. Ahogyan a pályatárs, *Lengyel* Balázs fogalmazott: „Olyan egyszerű és egyedivé, s egyben olyan kiteljesedővé, amely nyelvünkben, és nyelvünkön túl, hisszük, időtlen.” – DALA SARA

Új igazgató a Nemzetiben • Kutyakomédia?

A színhátnak vége...

Hirdeti a Nap TV a Görgey Gáborral, a Nemzeti Színház igazgatói kinevezése nyomán készült interjút egy álmos-nyirkos novemberi reggelen. Még mélyreható freudista tanulmányok sem kellene hozzá, hogy az ember homlokráncolva olvassa ezt a titokzatos félmondatot. Csak nem azt kívánja sugallni a közszolgálati csatornára átpartizánkodott reggeli műsor, hogy a kultuszminiszter által közszínpadra állított, többfelvonásos, fordulatokban gazdag „Komámasszony, hol a főigazgató?” tragikomédiájában érkezünk végre el a fináléhoz? Az elmúlt hónapok kinevezem-visszavonom ámokfutása után ez igen csak üdvözlendő lenne.

Igen, a körülményekhez képest elfogadható eredmény született. Csak azok a fránya „körülmények” ne lennének! A „demokratikus játékszabályokat” hirdetőnek a zürzavaros előhang után sikerült békétlen katarzist játszaniuk. A főként miniszteri hatáskörben kinevezett döntőket kényelmetlen helyzetbe hozták: még csak nem is túl álcázva ügyelgette őket kuratóriumi üléseiken Görgey és a Nemzeti közös jogtanácsosa, akire – ki tudja –, talán a sugó feladatát is osztották. (Azt már csak félve jegyezzük meg: nevezett tanácsos élete párja egy úr, akinek a miniszter nem is olyan régen kulturális műsort ígért az MTV-ben, majd a felháborodás hullámain visszavonta. Úgy látszik, megfontolt helyett megdöntött miniszterünk van...) Mindenesetre jó előre elintéződött: akár milyen diadalmasra is alakul a zárókép, a függöny legördülte után hazacammogók valódi feloldás híján álmatlanul fognak hanykolódni.

Anélkül, hogy az aspiránsokat vérig akarnánk sérteni (Jordán ezt már megtette helyettünk, amikor nem túl nagy politikai érzékkel „siralmasnak” nevezte a pályázók névsorát), kijelenthető: a választék nem volt valami bő. A jelentkezők sportot ütöttek abból, ki tud csúnyábbat mondani az épületről, esetenként eufemizált „fejlesztési tervbe” csomagolva. Nyilván az okádj tüzet és utána vitézkedj a poroltóval el alapján, ami az egész Nemzeti Színház körüli mű-hercehurcát tematizálta. Jó lenne már tudomásul venni: a hecc-pecc kimehetsz ellenére a városlakók, s a nézők is szeretik ezt a házat.

Jordán Tamás túl van a delelőn. Az általa vezetett, pörgős kulturális vállalkozásnak indult Merlin Színház az utóbbi években a kifulladás jeleit mutatja. Talán csak a mindig megújuló létbizonytalanság (a főváros mikor akarja ledőzerolni az épületbört), talán valami más is teszi,

hogy a Merlin már távolról sem olyan izgalmas, mint valaha. Kevés előadás, elpartolt színészek, esetlegességgel előforduló vendégjátékok. És jelen sorok írója sosem felejt el azt a karkai műbe illő kálváriát, midőn egy hamvas koraestén pusztán megkísérelt jegyet váltani az egyik előadásra, s a háromnegyed óráig tartó művelet során végig kellett járnia a színház valamennyi irodabugyrait...

A Jordán Tamás pályázatában felvázolt eljövendő Nemzeti, az ország első számú kulturális intézményének működtetése hatalmas művészeti, igazgatási, pénzügyi, szervezési felhajtóerő kíván. Folyamatosan, felvonások közötti szünet nélkül. Aggodalmunk fókuszba került személyének és a dolognak magának is szól.

Reményünk persze töretlen. Ha Jordán arcára gondolunk, mikor a Szókratész védőbeszédében a nézők szemébe mondja: „...hogy kettőnk közül melyik megy jobb sors felé, az mindenki előtt rejtve van, kivéve az istent” – eltökélten, bizalommal várakozunk. Pillanatnyilag csak egy biztos: meglátjuk! – WIN

Jordán kapun belül

Kulturális ajánlataink

Merítő

Jó szívvvel ajánljuk mindenkinek...

A Ghymes együttes novemberben megjelenő új CD-jét, a Héjavaraszt,

– mert a népzenei forrásból varázosan egyedi, mégis bámulatosan modern stílust építő zenekar 2 év után jelentkezik új, minden bizonnyal izgalmas önálló lemezzel. (Hadd hívjuk fel a figyelmet Ghymesék és Hobo Bakaballadák című, nemrégiben megjelent remek közös albumára is.)

Székely János Caligula helytartója című drámájának színrevitelét a Nemzeti Színház stúdiószínpadán,

– mert a 10 esztendeje elhunyt kiváló erdélyi író-költő 3 évtizede írott és többnyire elhallgatott színműve lírai módon fogalmaz meg kérdéseket hatalomról, diktatúráról; s mert Taub János rendező szerint: „Ez a darab egészében, a gondolatísága, a nyelvezete, az eleganciája folytán olyan tiszta és szép, akár egy könnyűcsepp.”

Lázár Ervin írói estjét a budatétényi Vojnovich–Huszár Villában (november 30-án),

– mert várhatóan a Hét szereptöm és más felnőttmesék igen-igen jól fogják érezni magukat a csodás szalonban; s nem kevésbé azok, akik az alsórécegruspusztai mesélő történeteit ezúttal igazi rácsodálkozásra termett környezetben hallgathatják meg.

Honti Igricek

A nyaggyújtó vándorútján feltűnt Györffy Istvánnak a honti kanászok túlkölése. Különösen pedig az ipolykeszi kanászé, aki amellet a dudát is kezeli. Mellesleg megjegyezzük, hogy ez a gyerek kívül-beül annyira eredeti kanász, hogy Györffy 101 korona árán teljesen letvetköztette „ötet”. Az ő kosztümjét láthattuk a kiállításon túlköstül, du-

dástul. Györffy István dr. Szokoly Alajossal, vármegyénk minden szépet és jóert lelkesedő levéltárosával közölte, hogy Bartók Béla eljön az ipolykeszi kanász túlkölését lefonografálni. Azonban sok jó túlköst hallott ő már a megyében, szeretne még egy párat összehozni Bartók Bélának... Szokoly Alajos gondolt egyet és összehozta ezt a különös érdekes-ségű hangversenyt.

A fenti történet az Ipolyság 1910.

november 13-ai számában volt vagy on olvasható, és mindjárt mellette ott tündökölt a felhívás és beharangozó a kanásztúlköl- és dudaversenyre is. E történelmi jelentőségű esemény ihlette Héglí Dusánt műsora összeállítására. November 20-án a Hagyományok Házában, a Budai Vigadó épületében, három részben lesz látható a „Honti Igricek”. Az első részben zajlik maga „A verseny”, csallóközi, Zobor-vidéki, Ipoly-vidéki, Ga-

ram-vidéki és gömri táncokból, ezt követi „A piactér” kiszehajtással, tréfás verbunkkal és villózással, míg végül a városba vetődött pásztorok mulatozását láthatjuk: csárdással, kanásztáncsal, „A Hopfinger-féle fogadóban”. A műsorban közreműködik többek között Pál István, Agócs Gergely, Juhász Zoltán és az Ifjú Szívek táncegyüttes.

Tessék, tessék, csak egyetlen este, aki teheti, ne mulassza el! – PEZSE

„Borneó és Celebesz...” • Erdély helyett Mezopotámia

Akcióban a szocialista magyar külpolitika

Ismerjük el, minden idők legpatriótább magyar miniszterelnöke nemzetpolitikából igencsak feladta a leckét a polgári erőknél. Míg a konzervatívok Erdélybe és a Felvidékre járnak, hogy a számukra fontosnak tekintett Kárpát-medence problémáit megkíséreljék orvosolni, addig a baloldali kormány tud globális összefüggésekben is gondolkodni, s együtt dübörög a nagyhatalmakkal. Egyértelműen ez derül ki a lapunk birtokába jutott, szigorúan titkos minősítésű Magna Hungaria Tervből.

A hadművelet célja, hogy a felesleges zavarokat okozó szomszédságpolitikai nyüzsgés helyett a magyar nemzet elhivatottságának és nagyságának valóban megfelelő feladatot állítson mindannyiunk elé. Amíg *Teleki Pál* ezredéves hivatásról, hosszas építkezésről beszélt a Duna-medencében, addig a szakértelem kormánya még ebben a választási ciklusban szilárdan birtokába kívánja venni a magyar őshazát. S miután közismert, hogy a baloldal története azonos az árokbetemetések és a nemzeti újraegyesítési kísérletek sorozatával – amelyet csak a piszok jobboldal akadályozott folyamatosan –, ezért elkerülendő a vitákat, minden szóba jöhető őshaza visszatérésével komolyan számolnak a sásfészekben.

A finn-ugor eredet hívei a kiváló orosz kapcsolatokra alapozhatnak, az egykori amatőr KGB-s *Putyint* minden kétséget kizáróan most is leiskolázza majd a magyar *James Bond*. Bár a Magna Hungaria Terv egyik alfejezetének kivitelezésére eredetileg felmerültek szabad demokrata politikusok is, az SZDSZ részvétele végül lekerült a napirendről. A párt közismerten vad nacionalizmusa ugyanis megnehezítette volna, hogy a kérdésben az orosz fél számára még elfogadható kompromisszum szülessen.

A sumér származást valószínűleg gondolok számára sem lehet kétséges, hogy kire adják ezentúl

szavazatukat... A terv Szaddam *Husszein* c. alfejezete értelmében ugyanis a magyar csapatokat békefenntartóknak álcázzák, akik ezzel a trükkel megvetik a lábukat Mezopotámiában. S onnan már a világ egyetlen hadserege sem lesz képes visszavonulásra kényszeríteni a Kubában végzett és Grenadában megédződött magyar ejtőernyős régészeket. Azt a tényt, hogy május óta végre nem nacionalista, sovíniszta és antiszemita kormányunk van, mi sem jelzi jobban, mint a Medgyessy-kormány nagylelkűsége: a NATO-szövetségeseeknek lehetőséget ad arra, hogy képességeiknek megfelelően részt vegyenek a Magna Hungaria Terv megvalósításában, az iraki magyar átadási engedély kikényszerítése céljából indítandó akcióban. Bár apróbb problémát jelentett – amint erre üzenetértékű elemzésében a tekintélyes Vas Népe is rámutatott – a választásokra, az ország gyenge gazdasági helyzetére, s a haderőreformra hivatkozó *George W. Bush* vonakodása, a *Medgyessy Péterrel* folytatott washingtoni megbeszéléseket követően az elnök is belátta, hogy az amerikai nép számára megtiszteltetés a részvétel lehetősége, hiszen az USA ezzel történelmi adóssága egy részét is ledolgozhatja.

Jellemző, hogy amíg 2001 őszén az Orbán-kormány a kedvezménytörvénnyel szöszmötölt holmi

Megemeljük kalapunkat a szocialista nemzetpolitika előtt

dunaszerdahelyi vagy kolozsvári magyarok érdekében, a szocialisták már akkor is tudták, hogy ki is a tettek embere. Ezért indították be a Magna Hungaria Tervet előkészítő, Al-Kaloida fedőnevű akciót, melynek célja az afganisztáni felvonulási útvonal biztosítása volt. Hiszen Kابلból egy ugrással elérhető az egyesek által rokonainknak tekintett ujugurok földje. Ráadásul ezzel a cölöppel megvalósul a magyar-japán világhídfo egyik újabb erős pillére. Nem kell tehát azon sem meglepődnünk, ha az elgondolás kiszivárogtatását követően *Csurka István* és hívei is megtérnek a szocialisták kebelére. Hiszen kit érdekel akkor majd a Hargita, amikor ércetorkok zúgják a szélnek, hogy „honvéd áll a Himaláján”? S lehet-e honfi keblét dagasztóbbat elképzelni, mint amikor *Medgyessy fehér lovon* bevonul Kandaharba? Természetesnek vehető, hogy az állandóan kukacoskodó ellenzék most is meglepedezik e lépések szociális tartalmáról. Hiszen kit érdekelnek akkor a kazincbarcikai kórház hőrendszerének csövei, amikor e dicső tettek okán mindenkit fűt majd a honfiúi és honleányi büszkeség?

Ez utóbbi két vállalkozás népnévelő hatását sem lehet eléggé hangsúlyozni, hiszen módot nyújtanak a megkésített magyar történelmi fejlődés néhány állomásának bepótlására. Ellentétben a példának tekintett nemzetekkel, soha sem voltak gyarmataink, így most kell kivennünk a részünket a XIX-XX. század kedvezenc franciá brit sportjából, a

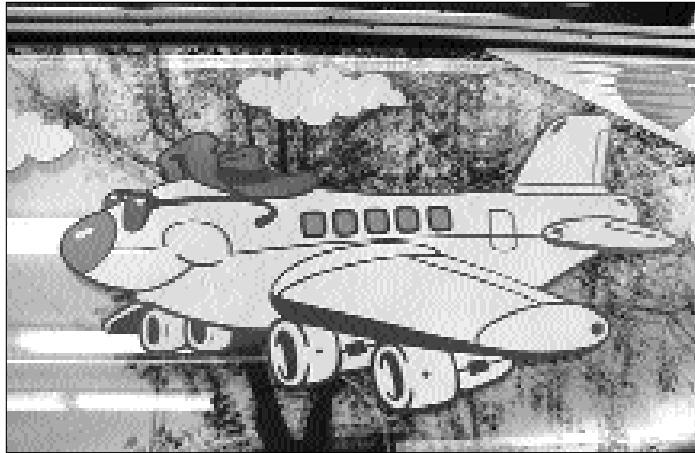
bennszülöttek civilizálásából. A kijelölt alkirályok egyelőre a Miniszterelnöki Hivatal fedett állományú államtitkáraiként készülnek a nagy feladatra, ezért tüntek el az utóbbi időben a nyilvánosság elől. Nyilvánvaló például, hogy bagdadi és kابلi informatikai háttér biztosítása kicsit többre kerül, mint a legfeljebb Kárpát-medencei léptékekben gondolkodni képes Orbán-kormány idejében. S lehet-e, szabad-e reménytelibb kísérleti terepet kívánni a szabad demokratáknak, hogy ott valósítsák meg a nyitott, multikulturális társadalmat, ahol erre talán a legnagyobb az igény, Afganisztánban. Ráadásul nem kellene a könnyű drogok kérdésében tovább maszatozni, a párt tagjai és szimpatizánsai azonnal ingyenheroinnal indíthatnának.

Lapunk nem lenne méltó a pártatlan tájékoztatás nemes feladatára, ha nem jeleznék: a száznapos program sikerei a Magna Hungaria Plusz csomag elkészítésére ösztönözték a többek között szerénysége miatt is tisztelt szakértelem kormányát. Erről egyelőre annyi szivárogtatható ki, hogy eredményesen dolgozott a szürkeállomány. Valakinek ugyebár az indonéziai Bali szigetén is rendet kell csinálnia, s aki képes mindazt a rémséget rendbe hozni, amit az Orbán-kormány örökül hagyott, annak ez már meg sem kottyant. Baliról kiindulva csak egy ugrás, hogy legkésőbb 2008-ban megvalósuljon a valóban nemzeti koalíció 2006-os kampányígérete: „Borneó és Celebesz, magyar volt és magyar lesz!!!” – GRÓF TISZA ISTVÁN

Az elmúlt két évben – a Washington Times kivételével – a polgári kormányoknak rossz sajtója volt az USA-ban. Komoly lapok, mint a Washington Post, a New York Times, legutóbb pedig a Foreign Affairs írtak nyilvánvaló butaságokat. A megállapítást, hogy 1456 óta nem nyertünk csatát (na és az 1849-es tavaszi hadjárat?), még elviseltük volna, de olyanok, hogy a MIÉP a kormány tagja, a miniszterelnök antiszemita és irredenta, túlmentek egy bizonyos határon. Az újságírók „komoly” felkészültségét jól mutatja, hogy a tavaszi Post-cikkben az Orbán-kormány külpolitikáját támadó Jackson Diehl azt sem tudta, mikor léptünk be a NATO-ba. A mostani FA-írás szerzője pedig odáig már nem jutott el kutatásában, hogy a „NATO nagy átverése” nem a Fidesz műve: az 1998 előtti kormány ígért meg sok mindent, amit később nem lehetett teljesíteni. Keleti György pedig, aki cinikusan lenyilatkozta, hogy „előre tudtuk: nem fogjuk ígéreteinket betartani”, sohasem volt az Orbán-kormány minisztere, amint azt a cikk kontextusa az olvasónak sejteti (a szerző vagy nem ismerte ezt a tényt, vagy annyira rosszat akart írni a Fideszről, hogy csúsztatott).

A számtalan ostoba tévedés felsorolása kitöltene az UFI-t: az olyan gyöngyszemek, mint a „balkáni stabilitás megingatása”, már szinte fel sem tűnnek. (Ha jól értelmezem, ez félezer magyar katona súlyos adómilliókért való állomásoztatását, a Milosevics ellen harcoló szerb ellenzék politikai és anyagi megsegítését, illetve a sok száz millió forintos újjáépítési támogatást jelenti.) Áltatnánk azonban magunkat, ha azt hinnénk, hogy itt az újságírók rosszindulatú tudatlanságáról van szó. Ők legfeljebb hibás körítésben közvetítették az USA egyes, a térséggel foglalkozó köreiben megfogalmazódó üzeneteket. Nem árt a jobboldalnak magába néznie: bizony, nem volt minden tökéletes a polgári időkben. Például a MIÉP nyilvánvaló antiszemizmussal, illetve szeptember 11-e utáni kijelentéseivel erőteljesebben kellett volna szembeszállni. Az is kétségtelen, hogy 1998–2002 között nem sikerült áttörést elérni a hadsereg modernizálása terén. A kiscgazda miniszter teljesítménye a nullával volt egyenlő – a koalíciós kényszer persze

Amerikai-magyar kapcsolatok: Szállunk rendelkezésére

„Vissza a térképre” • Hajrá, Afgánország, hajrá afgánok!

Medgyessy Amerikában

Medgyessy Péter Washingtonban járva kiemelten pozitív fogadtatásban részesült. A konzervatívoktól a szó szoros értelmében békepipát kapott, a korábban zavart és visszatetszést keltő – a látogatást idáig halasztó – D-209-ügyet ejtették, Budapest ismét feltűnt az amerikai térképeken. Ettől természetesen nagy kő esett le a szívünkről. Azért egy kicsit nézzük meg, mibe kerültek azok a mosolyok, az ilyesmit ugyanis sehol sem adják ingyen, az USA-ban pedig különösen nem. Nézzük meg azt is, miért kapott a korábbi kormány nem kevés kritikát, illetve mennyiben alapul ez valós tényeken.

mentség, de a jogos kritikák alól nem adhat feloldozást. Lehetett volna még többet fordítani a területre, hiszen partnereinkhez képest eleve lemaradásban voltunk. Kádár (az adott helyzetben dicséretes módon) sikeresen obstruálta a moszkvai nyomást újabb fegyverrendszerek beszerzésére, ezért a lengyeltől és a csehtől messze járt a magyar hadsereg 1990-ben és 1999-ben is.

De ha valaki azt hiszi, hogy ez a fő gond a volt kormánnyal szemben, akkor téved. A kis kelet-európai államoknak címzett példastatuálás folyik: a kedvencekből (mert az Orbán-kormány sokáig az volt – 1999-ben

még az MSZP ült a büntetőpadon) gyorsan lesznek kegyvesztettek. A polgári kormányzatnak ugyanis volt mersze a koszovói válság során kifogásokat megfogalmazni egyes magyar lakosságú városok stratégiaiag értelmetlen bombázásával szemben, volt mersze nem F-16-ost vásárolni. Ez volt a legnagyobb bűn mind közül, mivel dominóként beindíthatna volna a Gripen eladását Csehországtól Kelet-Ázsiáig; és volt mersze nem küldeni katonákat Afganisztánba. Amerikai barátaink azt várták, hogy az engedelmesség mintapéldányai leszünk, a magyar vezetés pedig azt hitte, hogy a „kéresek” kérések, a „jó

tanácsok” pedig pusztán jó tanácsok. Mindkét fél tévedett. Csalódtak bennünk? Kölcsönösen. Nem hallgattak meg minket az országot legközvetlenebbül érintő kérdésekben, a legkevésbé sem igyekeztek figyelembe venni sajátos érdekeinket. Amikor komoly dolgokat kockáztattunk szövetségi érdekekért, aprópénzzel fizettek. Egyáltalán nem folytattak dialógust, hosszú monológokat mondtak – nem csak nekünk, egész Európának. Ha valaki azt képzeleti, hogy csak Magyarország járt így, nézze meg, a németek és a franciák mit kapnak. Más nagyságrend persze, de Párizs és Berlin egyenesen szembe ment/megy az amerikai politikával. Budapest a vonallal sohasem szállt szembe, csak elengedett bizonyos dolgokat a füle mellett.

Visszatérve Medgyessy Péter washingtoni sikerére: ez pontosan abból fakadt, hogy ő és pártja jól emlékszik a monológos időkre. Ezért nem is lepődtek meg nagyon azon, hogy például az amerikai látogatás napirendjét (hová kell menni és ott mit kell mondani) nem magyar, hanem washingtoni és Szabadság téri szakértők állították össze „jó tanácsok” formájában, szinte a legapróbb részletig. Nem zavarja őket, hogy a megkérdőjelezhetetlen dogmák világából megint a megkérdőjelezhetetlen dogmák világa felé tartunk: ismét van abszolút rossz és abszolút jó, idealisztikus kliésé válnak igazsággá. Úgy tűnik, hogy MSZP-s barátaink, akik pontosan ismerik a korábbi puliképző tanfolyamot, könnyebben tűrik a póráz és nem lepődnek meg létezésén, talán még örülnek is, hogy ez hosszabb és párnázottabb. De sajnos a nagy előddel, Kádárral ellentétben nem tudják, hol a határ. Halás kutyaszemekkel nézni, csaholni, ugrálni lehet – sőt kell is, amíg csak szavakba, repülőterekbe, átrepülési engedélyekbe kerül –, de ha a nagy kéz a frizbit Afganisztánba vagy Irakba dobja, nem szabad utána szaladni. Ez túl van a pulik méretén, oda nagytestű ebek kellene. Ezt az alapszabályt szegték meg – Afganisztánba biztosan megyünk, Irakba a helyzettől függően –, ennyibe került visszatérni az amerikai térképre. Arról nem is szólva, hogy löttek egy nagy öngölt Berlinnél és Párizsnál, azaz az EU-nál. Gratulálunk a teljesítményhez! Good puppy!

– G. MICHAEL

Zétényi Zsolt és Takács Péter MDF-es képviselők törvényjavaslata tulajdonképpen rendkívül egyszerű és rövid volt: lényege, hogy az 1944. december 21-e (az Ideiglenes Nemzetgyűlés megalakulása) és 1990. május 2-a (a szabadon választott Országgyűlés első ülésnapja) között nyugodott azoknak a bűncselekményeknek az elévülése, amelyek esetében a magyar állam politikai okokból nem érvényesítette büntetőjogi igényét. Ez azt jelenti, hogy az ilyen büntettek elévülési ideje a diktatúra évei alatt nem telt, nem számít tehát bele a törvény által meghatározott időtartamba. A törvény csak a hazaárulás, szándékos emberölés és halált okozó testi sértés tényállására vonatkozott, ráadásul minden esetben lehetővé tette volna a büntetés korlátlan enyhíthetőségét. Így hát egyáltalán nem volt szigorúnak nevezhető a szabályozás, különösen ha például a hasonló németországi vagy csehországi (elfogadott és hatályos!) igazságtételi törvényekkel vetjük össze. Ráadásul azokat az ottani alkotmánybírók nemhogy nem semmisítették meg, de a szóban forgó törvényekhez még igazi, mély elvi alapvetést is biztosítottak vonatkozó határozataik indokolásában.

A magyar törvényt ugyanis – miután az akkori köztársasági elnök alkotmányellenesség előzetes vizsgálata céljából az Alkotmánybírósághoz utalta – a taláros testület határozatában egyhangúlag megsemmisítette (előadó alkotmánybírája az ügyben *Solyom László* volt). Érvrendszere sajátos, sokak szerint korrekt, mások szemszögéből nézve azonban egyenesen felháborító. Illusztrációként álljon itt néhány idézet:

(Az AB) „világossá tette, hogy bármely politikai törekvés kizárólag az Alkotmány keretei között valósítható meg, s hogy az alkotmányosság megítéléséből a napi politikai szempontok ki vannak zárva. Az Alkotmánybíróság kezdettől fogva nem tett tartalmi különbséget a korábbi rendszerben, illetőleg az Alkotmány után alkotott jogszabályok alkotmányossági vizsgálatában (...), itt tehát egyszerűen nincs tere történelmi

Igazságtétel és jogállam

A Zétényi–Takács-törvény kálváriája

Tizenegy évvel ezelőtt, nemzeti gyásznapon, 1991. november 4-én hosszas, indulatos vita után olyan törvényt fogadott el a magyar Országgyűlés csaknem kétharmados többséggel, amely a körülmények megfelelő alakulása esetén akár történelmi jelentőségű is lehetett volna. De nem lett, mert ezt a törvényt sohasem hirdették ki. Mégis, mára ez a javaslat többet jelent, mint egyszerű jogtörténeti érdekességet: sokak szemében ugyanis mindörökké az igazságtétel hazai kudarcának baljós szimbóluma marad.

helyzet, igazságosság stb. figyelembevételének.”

„nem hárítható az elkövetőre annak a terhe, ha az állam mulasztása miatt (...) a büntetés kiszabása nem teljesülhetett. Ennek (...) szempontjából közömbös, hogy az állam rosszul, vagy egyál-

(11/1992. [III. 5.] AB határozat.)

Helyhiány miatt nem akarok messzemenő jogi fejtegetésekre bocsátkozni, de így is világos: az érvelés logikája a formális jog, a legalitás és a „jogállami kontinuitás” alapján áll, kimondva azt is, hogy „érvényességét tekintve

Hogy a „boszorkányüldözés” vádjától való félelem, a dilettáns bizonytalanság vagy valami paktum volt Antall tartózkodó magatartásának hátterében, talán sohasem fog kiderülni... Zétényi nem akasztófát akart látni, hanem – éppen a jogállamiság érdekében – csak azt az általa felidézett régi jogelvet szerette volna negyven év diktatúra után érvényesülni látni: *crimen grave non potest non esse punibile.*

talán nem érvényesítette büntető igényét; s mindegy az is, hogy milyen okból. Egyaránt az állam terhére esik, ha a bűnüldöző szervek rosszul felszereltek, ha munkatársaik hanyagok, ha anyagilag vagy politikailag korruptak, vagy ha tudatos bűnpártolók. Egy korszak büntetőpolitikája visszatekintve alkotmányellenesnek minősülhet; de ekkor sem lehet a jogállami elvekkel ellentétesen működő büntető hatalom tevékenységét egyes kiragadott részeiben utólag nem létezőnek nyilvánítani, s ebből azt levezetni, hogy adott körben az elévülés el sem kezdődhetett.”

nincs különbség az »Alkotmány előtti« és »utáni« jog között.” Magánvéleményem: összességében meddő, doktriner okfejtés ez a jogállamiság kódos, önkényesen értelmezett eszméjére alapítva, arisztokratikus magabiztossággal szándékosan semmibe véve igazságosságot, társadalmi igényt, múltbéli bünt.

Köteteket lehetne teleírni a határozat cáfolatával, külhoni ellenpéldák és neves jogtudósi vélemények tucatjait lehetne idézni, helyünk azonban itt nincs erre. Nézzük inkább meg azt, hogy miért történhetett ez így, miért jutott

ilyen sötét zsákutcába a hazai igazságtétel ügye.

Zétényi Zsolt annak idején lelkiismeretes munkát végzett álláspontja igazolása érdekében: a bécsi Wiesenthal-központban látogatást tett a híres náciavadász Simon *Wiesenthalnál* is, aki a magyar igazságtételi igényeket közös sajtótájékoztatójukon teljes támogatásról biztosította és természetesen tekintette, hogy '56 gyilkosait – éppúgy, mint a holokauszt végrehajtoit – felelősségre lehet és kell vonni. Sok ellenzöt ez kényelmetlenül érintett, így inkább azt mondták, Wiesenthalt „megtévesztették”. A külföldi vélemények itthon mind süket fülekre találtak, kint pedig értetlenkedve figyelték a magyar tétovázást. De hogy juthattunk ide?

Mára már egyértelmű: a liberálisok mellett Antall szűk köre és a kiszáradt sem akarták igazán az igazságtételt. Zétényiéknek ezért kellett magányosan, egyéni indítványként beadni javaslatukat annak ellenére, hogy a képviselők nagy többsége mellettük állt. A javaslat ellen a fentiek közül egybehangzóan csak a Fidesz szavazott (vezérszónoka egyébként *dr. Fodor Gábor* volt), az SZDSZ többsége tartózkodott (négyen azonban igennel szavaztak!), és az MDF sem volt teljesen egységes: pl. *Kulin, Debreczeni, Elek* tartózkodtak, *Szentágothai* professzor egyedülként nemmel szavazott. Egységesen csak a KDNP támogatta a törvényt.

Hogy a „boszorkányüldözés” vádjától való félelem, a dilettáns bizonytalanság vagy valami paktum volt Antall tartózkodó magatartásának hátterében, talán sohasem fog kiderülni. Számomra azonban bizonyos: Zétényi nem akasztófát akart látni, hanem – éppen a jogállamiság érdekében – csak azt az általa felidézett régi jogelvet szerette volna negyven év diktatúra után érvényesülni látni: *crimen grave non potest non esse punibile.* Nem lehet, hogy súlyos büntett ne legyen büntethető egy olyan országban, amely ennyi szenvedést türt el békésen, erőszakmentesen, a jogállami átmenetben is önmérsékletet tanúsítva. – NEPMŰVELŐ

Támadás

„Az 1956-os forradalom évfordulója alkalmából elmondott beszédében arcátlan párhuzamot von a forradalmárok és saját teljesítménye között, miközben minden második mondatában sejteti: a magyar választók többségének akaratából ma, 2002-ben kormányzó koalíció a forradalmat eltipró idegen erők velejéig gonosz cinkosa. Ez bizony vegytiszta terrorista érveléstechnika.” (Index.hu, október 28., Bokody Tamás.)

Ez a vegytiszta, ez nagyon jó. Vegyi anyag, vegyszer, vegyi fegyverek. Mi jut erről eszébe majd az olvasónak? – hát persze, a terrorizmus, terroristák. Ez az. Sikerült elkapni az aktualitás fonálát. Lóg rajta már a WTC, Al Khaida meg *Bin Laden* egyfelől. Gondos amerikai kezek fűzték fel. Aztán nem messze tőle Movszar *Barajev*, Melnyikov utca. Gáz. Több száz halott. Nincs más hátra, kis magyar rögválóságunkra hangszerelve kiegészítjük a sort *Orbán* Viktorral. Terrorista ő is. Érv terrorista. Az aprópó (mintegy mellékesként) az 1956-os szabadságharc. Rendben, most már a volt miniszterelnök is ott fityeg a tömeggyilkosok számára megelölegetett kötélén. A küldetés teljesítve, indulhatunk Európába.

Ezek után már tényleg csak szörözés a terrorista érveléstechnika, mint retorikai kategória boncolgatása. Mégis jätsszunk el kicsinyeg a gondolattal. Nézzük mondjuk az *Al Jazeera* televízió exkluzív interjúját Oszama úrral, aki választékosan magyaráz, alahúz, kiemel, összefüggésbe helyez. Jól öltözött, meggyerő modorú, ellenállhatatlan. Érvel. Hiába nézzük, ilyent sosem fogunk látni. Mert csacsóság az egész. A terroristák ugyanis kemény imperatívuszokban beszélnek, követelnek, érvelésnek nyoma sincs. A nagy tekintélyű szerző nyilván ebben a színben kívánta Orbánt is láttatni. Ám tudható, a párbeszéd eleme az érvelés, nem a monológé.

Váncsa István visszafogott stílusban az És címdalán már temeti a Fideszt (ahogy olvasható lapjában: minden idők leggusztustalanabb képződményét) és annak vezérét, (verbálterrorista helyett a finomabb terminátor megjelölést használva).

Rögtön utána *Verebes* direktor úr követeli, hogy a volt miniszterelnök kérjen bocsánatot a holokauszt bűnéért, az i-re a pontot pedig *Bokody* kolléga teszi fel, amikor a hamis próféta ismérveit sorakoztatja. Ebben a Bokody–Váncsa–Verebes-féle szellemi Bermuda-háromszögben sorra tűnnek el a még tolerálható epiteton ornansok, átadva helyüket az: „ebfasz”, „mini duce”, „gecizmus ol-tárán főalak”, „alcsúti rém” és egyéb leleményeknek.

Nyilván az ország második közjogi méltóságának kijáró tisztelet sem csillan vissza a D–209-es elnevezésből, de míg a dehonesztálási verseny második helyezettjének unalomig szajkózott titkosrendőri kódjele szitkoszóvá lett, addig a másik oldal direktbe szitkozódik. Ha jóindulatúak vagyunk, azt modhatjuk, olyan e szózuhatag, mint a szüreten túl sok mustot ivó hetyke legényke. Tudja, hogy a fellazult salakot illenék kordában tartania. Vörösödő fejfel szorítja egy ideig, ám a lé alatt lávaként tör elő, ilyen a természete neki.

Vörösödik az ország is. A jelek szerint az ellenzék első számú közelséggé lépett elő, s mint valami káros alakulat, megérett a végső megsemmisítésre. A görcső alá nem a kormány és annak munkája került, hanem elsősorban a Fidesz. Nincs a közéletnek olyan fóruma, az országnak olyan jeles eseménye, ahol ne igyekeznének a magukat ismét nyeregben érző sajtómunkások az előző kormány „bűneit” feltárni. Az új idők Don Quijoteinek nincs könnyű dolga. Bokodynak sincs. Mert olyan, mint a viccbeli Pistike. Mindenről AZ jut eszébe. A maga útját járja. Aggódva figyeljük lépteit.

– ZSOMBI

Asztalra vissza!

„Ez a szöveg október huszonegyedikén íródik, de csak huszonötödikén jelenik meg. Közben van huszonharmadika, aznap este a helyi terminátor találkozik a csápolóival az Erzsébet téren, ott valamit nyilván mondania kell nekik.” (Élet és Irodalom, október 25. Váncsa István.)

Igy kezdődik *Váncsa* István (Stephanus Vanchus Brutallicus Maximus) Ahoj, poplacsek című írása „a világ legjobb magyar nyelvű irodalmi és politikai hetilapjában”. A népkedvenc *Heti Hetes* című elmegyógyintézeti reality show négyeskéjéről eddig azt hittem, azért kerülhetett le a képernyőről, mert a főorvos gyógyultnak minősítette. A cikk alapján azonban ezzel ellenkező

összinté) az aggodalma, de egy normális emberekből álló pártot semmiféle vélt „terminátor” nem tudna lekaszálni.

A „helyi terminátor” kifejezés amúgy a *Rapülök* nevű Izétől származik. Ezen Izé szövege alapján állítja V. I., hogy a „helyi terminátor” sokat tud ártani, a Fideszt egyenesen minden idők leggusztustalanabb politikai képződményének titulálja. Mondja ezt ő. Az ÉS-ben. Lehet, hogy még nem hallott az SZDSZ-ről? Kötve hiszem, hiszen végül kiderül, hogy végig nekik drukolt.

Szerzőnk szerint a „terminátor” célja az egypártrendszer kiépítése volt. Ehhez a következtetéshez egy bonyolult, tehát intellektuálisnak ható gondolat sor végén jut el, amelynek logikai képletéért nyereséget jár. Van azonban egy helyes megállapítása. A következőt írja: „A többpártrendszer ugyanis azért szokott kialakulni, mert egy adott társadalomban többfajta politikai mondanivaló létezik egyidejű-

Ezen Izé szövege alapján állítja V. I., hogy a „helyi terminátor” sokat tud ártani, a Fideszt egyenesen minden idők leggusztustalanabb politikai képződményének titulálja.

diagnózis állítható fel. Komoly problémák vannak azzal, aki egyazon írásában tesz tanúbizonyságot politikai vakságról és éleslátásáról.

Kezdetnek egyből itt van az idézett idillikus kép. Igen, gratulálok helyes megfejtőinknek, a „helyi terminátor” *Orbán* Viktort takarja. A feladatot az tette nehezzé, hogy a szerző „csápolókat” emleget, akik nem annyira az efféle rendezvények, mint inkább a hiperértelmiségi SZDSZ–PaDóDó majálisok látogatói.

Váncsa szerint az egész ország vörössége az említett „terminátornak” köszönhető. Írja, hogy a „terminátor” eddig végzett az MDF-fel, az FKGP-vel, valamint a MIÉP-pel. Úgy tűnik, *Csurka* István még nem tud róla, mi történt: az MDF köszöni, megvan; az FKGP pedig épp romeltakarít. Szerzőnk mellékesen megjegyzi, hogy a „terminátor” most éppen saját pártját akarja levágni. Megható (s nyilván

leg. Ezen mondanók artikulálásához kell a több párt. Olyan pártokból, amelyeket a politikai mondanivaló teljes hiánya jellemez, nincs szükség többre. Az ilyenekből egy is elég, a többieknek ahoj, poplacsek, ez így jogos, logikus, és teljességgel helyénvaló.” A jelenlegi parlamenti pártok között van egy, amelyik már regnált egypártrendszerben, szerzőnk szerint éppen ez a párt kezd befészkelődni az egypárti hatalomba. V. I. szerint tehát egypártrendszer van, és az MSZP az egypárt. Hol van akkor a hiper-értelmiségi, és tiszteletreméltó SZDSZ? Bizony, itt az említett éleslátás, az SZDSZ szerzőnk logikája alapján is együtt hál a Nagy Testvérrel.

Igen tisztelt Váncsa István! Elnézését kérjük, orvosi tévedés folytán Önt nemrég gyógyultnak minősítettük. Agysebészünk szerint azonban még van remény. Asztalra vissza!!!

– WOL

Bárányi és az arcpír

Miért röhög rajtunk Albánia is?

Eddig is tudtuk, hogy a magyar Igazságügy-minisztérium finoman szólva nem áll a helyzet magaslatán, ha szakmai igényességről van szó. E rövid írásba sajnos nem fér bele a tárca dilettantizmusának kimerítő ecsetelése (bárcsak beleférnel), így itt csak annak néhány különösen kirívó manifesztációjára térnek ki.

Elsőször is: az alkotmánymódosítás, a megszokottól kissé eltérő megvilágításban. Az októberben beadott javaslatot – kevesen tudják – a miniszter olyan kritikán aluli színvonalon terjesztette be, hogy az egész legföljebb csak arra lett volna jó, hogy égessük vele magunkat külföldön. Igényesebb országok – mint például Észtország, Szlovákia vagy akár Albánia(!) – már régóta rendelkez-

nek olyan alkotmánnyal, amely alkalmassá teszi őket az EU-csatlakozásra is.

A tervezet első verziója (amelyet történetesen egy 32 éves tanársegéd tákolt össze) következetesen használta példának okáért az „Európai Unió állampolgára” kifejezést, ami leginkább a kapitális marhaságok kategóriájába sorolható. Az Európai Unió egyelőre még nem állam, így állampolgárai sem

lehetnek. Ugyanúgy, ahogy – a közvélekedéssel ellentétben – a csatlakozási szerződést sem az Európai Unióval, hanem a tizenöt tagállammal kötjük majd meg. Minden hozzám hasonló, átlag kétkezi joghallgató számára érthető és nyilvánvaló. *Bárányék* számára nem volt az. Ezt a javaslatot azóta suttymban visszavonták ugyan, de a tény, hogy ezt így egyáltalán beterveztették, önmagában is árulkodik a minisztériumban burjánzó szakmai kvalitásokról. Böven idézhetnénk még az aktuális tervezetből is (amely egyebek mellett természetesen jóval több kötelezettséget vállal, mint amennyit bárki is elvár tőlünk), de csak feldlegesítené, hagyjuk tehát.

Inkább egy kis büntetőjog: a „bírói függetlenség helyreállítása” keretében kormányunk szándéka szerint a tizennégy év alatti gyermekek meggyilkolása nem lenne minősítő körülménye az emberölésnek – ez viszont minősíti azt, aki ezt az eszelősséget képes volt kitalálni és megindokolni. Ja, nehogy már diszkrimináljuk a gyerekeket, elvégre ma már, hogy kitört a nagy liberalizmus, őket is illik felnőttként kezelni. No comment.

Az úgynevezett „gyűlöletbeszéd” szankcionálása örült ötletnek elemzésébe már nem is nagyon bátorodom belemenni, mert ha az Alkotmánybíróság – meggyőződésem ellenére – mégsem dobja vissza csipőből a javaslatot, mindenkinek jaj lesz, aki csúnyákat merészel mondani pártunkról és kormányunkról.

És bárcsak ez volna minden. Sajnos azonban bőven lenne még szemezgetnivaló kiváló minisztériumunk legújabb szörnyszülött ötleteiből, erre viszont alighanem egy egész különszám sükségeltetne. Az pedig, hogy a kormány már vagy fél éve vésszesen elhanyagolja jogközelítési kötelezettségeit, ilyen szöveggörnyezetben már szinte említésre sem méltó. Egy azonban biztos: a kormányváltás óta dr. Bárányi arcbőrének gyuladáspontja furcsamód jelentősen megemelkedett.

Ezért is remélem, hogy Miniszter Úr – amennyiben újságunkat olvassa –, egy kicsit magába száll és talán tükörbe is néz valamikor. Miniszter Úrnak további eredménytelen és eredményes munkát kívánva maradok tisztelettel:

– NÉPNEVELŐ

Lapunk kollektívája ismét nehéz helyzetbe került az elmúlt hónap folyamán, mivel erre a hónapra esett Medgyessy Péter washingtoni látogatása, a magyar sajtó független, semleges és kritikus részét olyan mennyiségben árasztotta el a mértékadó és mértéktartó politikusok talpacskáinak nyalogatása, hogy csak többször megismételt szavazás után tudtuk kijelölni szerencsés újságírónkat. Az akadályokat elhárítottuk, beszéljenek a tények!

Újabb jutalmazott független értelmiségi

Doromboló cicus-díj

Díjunkt tehát e hónapban a sokoldalú *Aczél* Endre kapja a Népszabadság november 12-i számában megjelent Washington és Tinnye című írásáért, amelyben a következőket olvashatjuk: „Medgyessy Péter már-már túlzóan fényes – és gyanúm szerint teljes mértékig szándékolt – washingtoni fogadtatása éppen arra a napra esett a múlt hét végén, amikor *Orbán* Viktor »kormányulást« tartott Tinnyén...”

A fényes fogadtatással Amerika ércesen konzervatív kormánya meg akarta mutatni, hogy magyar miniszterelnököt lehet így is fogadni. Meg lehet egy találkozási óhajt nyersen visszatartatni, ahogyan *Bush* néhány hónappal Orbánnal tette.”

A díj odaítélésekor figyelembe vettük a szolgálalelkű magyar

újságírás legnemesebb hagyományait: a kenyéradó gazda iránti rajongást, a mértéktartónak maszkirozott visszatartó tömjénezést, a kritikátlan dicséretet tárgyyszerű leírásnak álcázó, rég-

ről ismert, bátor kiállást. A díjjal egyben elismertük Aczél Endre korszakalkotó munkásságát, a minden létező, meghatározó fórumon (Népszabadság, 168 Óra, Nap-kezte, Pannon GSM lapja) folyamatosan elkövetett nyalogatást, amelyet szerzőnk nagyszerű tehetséggel prezentál a mindenkori hatalommal szemben kritikus és töprengő értelmiségi magatartásának, holott neki egyszerűen lételeme a szervilitás és a másként gondolkodók gyűlölete.

Szerzőnknek gratulálunk, jövő hónapban ismét egy tekintélyes, mértéktartó és mértékadó médiaszemélyiséget díjazunk tárgy- és pénzjutalommal!

– A SZERK.

Mikor volt jobb fiatalnak lenni?

Nekünk már tényleg nyolc

Adva van egy magát még mindig intellektuális állócsillagnak képzelő valahai játékmeszter, aki mellé odatesznek egy szemüveges, Donald-kacsára emlékeztető hülyegyereket, csak hogy az előbbi a leggyengébb viccek mesélése közben is főlényben lévő értelmiséginek érezhesse magát. Ez lenne az alap.

Az egész köré építenek egy, még a magyar televíziózás színvonalához képest is szegénytelenül pifú műsort, amely arra sem alkalmas, hogy valami normális nosztalgiát keltsen a Kádár-korszak iránt. Igen, ez A nekünk 80! című alkotás, amelyet az RTL Klub prezentált nekünk november 14-én este Vágó István és Jáksó László műsorvezetésével. Mi is akart ez az alkotás lenni? Az eredmény ugyanis valami olyasmi, mintha vegyítenénk a Munkáspárt aktuális kongresszusát a túrórudi kezdeti modelljeivel: unalmasan kétszínű, hülyeségeket beszél és egyáltalán

nem vicces. Picit rájátszik a nyolcvanas évek nosztalgiájára, picit „de régen voltunk fiatalok!” érzést csepegtet és kihasználja a lakosság vizuális-moslék iránti korlátlan igényét. Láthatunk reklámokat a nyolcvanas évek elejéről, eljön Farkas Berci, sőt még a Rubik-kockával is folyik az időtlenkedés egy ideig. A csúcson azonban a Sok jó ember című szitkom (hóhó, ezt mostan tanultam, azt jelenti, hogy „Olyan, mint a Jóbarátok, csak áthangszereltük egy picinyég”), ahol úgy mond egy átlagos család átlagos panellakásában történnek szórakoztató dolgok a nyolcvanas évek elején. A

groszfater természetesen munkásör (milyen jó móka is volt az!), a nyolc-éves kisser legombolt nyakú ingben császál (1983! Magyarország!) és ilyeneket hallunk, hogy „Kár, hogy elfogyott a vegeta, amit még anyu hozott Jugoszláviából”. Ennél a mondatnál elkapcsolok és arra tévedek vissza, hogy Vágó kicsit affektálva mondja Jáksónak: „Csúnya, rossz fiú! Nézd meg mit csináltál!”. Eztán végleg átviszem a Rém rendes családra: Al Bundy ugyan beleteszi a kezét a nadrágjába a tévé előtt heverve, de legalább nem gyárt hozzá ideológiát. Messze van Amerika! – T.I.

Több pénzt az embereknek?

Hárommillió nyugdíjas várja, hogy tisztességes megélhetést biztosító nyugdíjat kapjon – áll a szocialista párt 2002. január végén elfogadott Jóléti rendszerváltás programjára keresztelt dokumentumban. A szociális fordulat című fejezetben azt ígéri, visszaadják az elvesztett 52 milliárdot és visszaállítják a méltányossági nyugdíjemelést.

Medgyessy Péter miniszterelnök október 30-án a 2003-as költségvetésről szólva úgy fogalmazott, nem fordulatra, csupán kiigazításra van szükség. Miben áll ez a kiigazítás? Mindekelőtt a miniszterelnök és miniszterei illetményének radikális megemelésében. Medgyessy Péter az új szabályzat szerint 1 millió 287 ezer forintot, a minimálbér 25-szörösét kapja majd. Gál J. Zoltán kormányzóvivő az emelések szükségességét többek között a jobb átláthatósággal indokolta. Az országgyűlési képviselők 20%-os illetmény-növekedéssel kalkulálhatnak. Ez a kampányban sokat hangoztatott puritán állam gyakorlatba ültetése. A kabinet az államháztartási

hiányt a közalkalmazotti és köztisztviselői bér- és egyéb költségvetési juttatások fékezésével, a választók jelentős részének terhére igyekszik 4,5%-ra leszorítani. (Ez a prognosztizált évi hiányt figyelembe véve 4%-os kiadáscsökkentést jelent.) A kormányprogramban is szerepel: „Felülvizsgáljuk a közszolgálati törvényeket és újraszabályozzuk a köztisztviselők, a közalkalmazottak és a szolgálati törvény hatálya alá tartozók helyzetét, kereseti rendszerét és kedvezményeit.”

A 2002-es év költségvetésének módosítása teremtett lehetőséget a szocialista párt kampányígéreteinek és juttatásainak fedezésére. A nyugdíjasok esetében erről csak annyi tudható, szerepel benne a ne-

kik szánt többletjuttatások forrása. Ebből fizették tehát első körben a nyugdíjasokat elkápráztató 19 ezer forintos „hálapénzt”.

Az említett méltányos nyugdíj-emelés ígéretét érdemes a múlt tapasztalatai alapján vizsgálni. 1995-ben és az azt követő esztendőben például 14%-kal emelték a nyugdíjat, ami a KSH mérése szerinti 28%-os infláció mellett reálérték-csökkenést jelentett. Ők tehát elvettek, míg a Fidesz-kabinet nem teljesítette a szocialisták 1998-ban törvényesített kampányígéretét. Ez volt a megbocsáthatatlan bűnük.

A Pénzügyminisztérium által benyújtott költségvetés vonatkozó fejezete szerint 2003-ban 8,4%-kal növekednek majd a nyugdíjak. Ez kicsivel több, mint 3%-os reálnövekedést jelent idén. Jövőre és az azt követő két évben azonban már csak 1,6%-kal számolnak. Tehát míg egy élet munkáját a szocialisták csupán ennyire taksálják, miniszterelnökük 85%-os illetmény-növekedést könyvelhet el. Több, mint zavaró aránytalanság.

Ugyancsak a kampányban ígérték az idős emberek szavazatait besöpörni. Azokét, akik már nehezebben igazodnak el a közügyekben. Akik közül többen jelentkeztek a választóköri bizottságnál a Lendvai

Zsebre vágott nyugdíjasok?

Ildikó-féle Kormány Váltó-nak nevezett 19 ezer forintos manipulatív cédulával, hogy kérik a pénzt. Később persze megkapták, miként a költségvetésbe tervezett 13. havi nyugdíjat is meg fogják. 2003-ban például már az első negyedét, azaz egy heti plusznyugdíjat az egész évben. Vajon megtévesztették az egyszerű nyugdíjasokat, akik így csak részinformációk alapján döntöttek? Nem tudjuk. Egy azonban biztos, a pluszjuttatás minden hónapban fedez majd egy tál lencsére való. – ZAB

Szálinger Balázs a zalai székelyekről, a formáról, olvasókról és a merészségről

„Már a magam útját járom”

– Zalai származású vagy, de eddig erdélyi kiadó jelentette meg a műveidet. Legismertebb munkádban, a Zalai Passióban is érzékelhető a párhuzam Zala és Székelyföld között. Mi köti össze ezt az egymástól távol eső két világot?

– Egy elmélet szerint antropológiai párhuzam is létezik Székelyföld és Zala között. Eszerint a székelyeket először Nyugat-Dunántúlra telepítették, és onnan jutottak el később a mai Székelyföldre. Ennek köszönhetően megmaradt a település-szerkezetben és a falunevekben való hasonlóság. Még a táj és a tájszólás is hasonlít. Tény, hogy a Székelyföldről Magyarországra települők közül sokkal többen választják Zalát, mint amennyire ez indokolt lehetne. Zalában egyébként mintha többet is foglalkoznának a székelyekkel, de ez inkább neveltetés vagy megszokás, semmi köze a politikához. Egyébként engem Kolozsváron tiszteletbeli székelynek is kineveztek. Az Előretolt Helyörség kiadóval pedig úgy kerültem kapcsolatba, hogy amikor eljutottam Erdélybe, és írni kezdtem, az egybeesett azzal a fiatal irodalmi hullámmal, amely éppen akkor tetőzött Kolozsváron. Az indulásomhoz nagyon sok segítséget kaptam erdélyi barátaimtól, ezért sokat köszönhetek nekik, de most már a magam útját járom.

– A Zalai Passió egy vígeposz formájában meséli el a megyét ért 1949-es területcsonkítást. Mit értesz az „első magyar zalai revizionista költő” önmeghatározás alatt?

– Ez nyilván ironia. Mint ahogy A helység kalapácsa is tulajdonképpen egy kocsmái verekedés leírása eposzi jelzőkkel, ugyanúgy a Zala és Veszprém közötti területátcsatolás is – bár voltak valódi negatív hatásai – egy aránylag kiszzerű eset volt. Ez egy vonzó játék, és úgy érzem, hogy érdemes volt belemenni. Persze akadt olyan, aki azt mondta, hogy én gúnyt üztem Trianonból, és volt olyan is, aki

Keszthelyen született 1978-ban. Író, újságíró, joghallgató. Eddig két kötete jelent meg. A Zalai Passió a Zala és Veszprém megye közti területi vitákat dolgozta fel, és nagy visszhangot váltott ki. Szálinger Balázs 2000-ben Sziveri János-díjat és Mórnicz Zsigmond-ösztöndíjat, 2001-ben Petőfi- és Bródy Sándor-díjat kapott. Legfrissebb kötete, az Első Pesti Vérkabaré hamarosan megjelenik a Palatinus Kiadó gondozásában.

„Az indulásomhoz nagyon sok segítséget kaptam erdélyi barátaimtól”

szerint meg túl komolyan vettem a témát. Aki elolvassa az alkotást, láthatja, hogy a történelem csak nagyon áttétlesen van jelen a Zalai Passióban. Semmi más jelentőséget nem tulajdonítok ennek, mint hogy kaptam egy olyan költői témát, amelyet – egy, a magyar irodalomban százötven éve nem gyakorolt műfaj – a vígeposz formájában tudtam értelmezni.

Egy költő különben is mikor legyen merész, ha nem fiatalkorában?

– Egyszer azt nyilatkoztad, hogy „a mai, feltétlen hagyománykultuszomat kicsit megkérdőjelezzem próbálok majd eligazodni az irodalomban”. Mit jelent ez?

– A nyolcvanas évek kihagyása után a kilencvenes évek fiatal költői egyre bátrabban nyúlnak a ré-

gi, főként a húszas-harmincas években gyakorlott formákhoz. Ez, sajnos, azóta divattá is vált. Ha valakit elkap a formaművészet keze, akkor elég nehezen megy ki alóla. Új kötetemben, az Első Pesti Vérkabaréban már igyekszem ironiával kezelni ezt a hagyománykultuszt. A könyv záró versében, ahol már a rímek sem nagyon jönnek elő, szándékom szerint megvettem az alapját annak, hogy valamikor formán kívüli versekben gondolkodjak.

– Milyen lesz az Első Pesti Vérkabaré?

– Nemrég fél évet töltöttem Nagyváradon. Ott született a vérkabaré ötlete. Úgy mentem oda, hogy találok legalább egy hamutartót, ami a szubsztanciájában is idézi a régi idöket. De rájöttem, hogy az épületeken belüli világban nem érdemes bármit is keresni a húszas-harmincas évekből. S ahogy kihűlt bennem Nagyvárad, úgy hűlt ki Pest is. A kötetben az az ív van meg, ahogy egy rímekkel és illatokkal telített időből eljut az ember egy teljesen szívtelen, málló és poros lépcsőházú világba. Egyébként akartam egy huszadi századi tablót készíteni ebből, de hamar kiabrándultam belőle, aztán próbálkoztam egy színpadra írott változatot írni jelenetekkel és kuplékkal, ám az sem sikerült. Tehát ez inkább a lelkiállapotomat tükröző napló lett. A végén nincs happy end, de az a XX. században sem volt.

– Tudod, hogy kik olvassák a verseidet?

– Első két kötetem Erdélyben jelent meg, s azokat Magyarországon nem terjesztették, ezért kevés visszajelzést kaptam itthon. Magyarországon jórészt a folyóiratokon keresztül jutok el az olvasókhöz. Kevesen ismernek, de gondolom, az egytemi tanszékeken nagyobb a műveimet olvasók aránya. Zalában persze – vagy azért mert helyesen értelmezik az írásaimat, vagy azért, mert rosszul – nagyobb az érdeklődés irántam. Teljesen rajtam kívül álló dolog egyébként, hogy mennyien olvasnak. Ez a teher nem nyomja a vállamat. Magával az írással szeretnék foglalkozni, és nem azzal, hogy másokat ki- szolgálgjak.

– N. G.

Javaslatok

Kedves Ufik!

(...) Amúgy nagyon hasznosnak találnám, ha valami úton-módon a felsőoktatási intézményekben tudnók nyomulni. Azt konkrétan tudom, hogy a Metro nevű újságnak álcázott propagandabrossurának terjesztői állványai vannak a Külker. Főiskolán, és naponta több száz példánnyal bombázzák a hallgatókat. Azt csak melléleg jegyzem meg, hogy tisztességes(ebb) demokráciában, mint pl. Franciaország, amikor arról volt szó, hogy ez a lap bevonul, ÖSSZES újságíró-szakszervezet tüntetett, óriási tiltakozást szerveztek, az első számot pedig a sárba taposták.

(...) Kedvelem a lapot. Szellemes, jól megírt, tartalmas. Profi munka. Megdöbbenéssel olvastam a kolofonban, hogy már negyedik évfolyamát tapossa. Szomorú vagyok, hogy egy megalázó és felfoghatatlan választási pofára esés kellett hozzá, hogy kezembe kerüljön. Egyébként nem tudom, hogy újszülöttnék is ilyen jó volt-e, de most az érettség érzik rajta.

(...) Jók és alaposak a belpolitikai összefoglalók. Szeretném minél többet olvasni Nézz Eleket! Szívem csücske Winkler Ágnes. Azóta töröm is magam, hogyan tudnék eljutni a Vojnovich–Huszár Villába. Szívesen olvasom az utazási beszámolókat. Egy szó, mint száz, jó kézbe venni a lapot.

Név és cím a szerkesztőségben

Tisztelt levélírónk!

Észrevételeit és javaslatait köszönjük. A lap további fejlődéséhez mi is szükségesnek tartjuk az Ön által említett fejlesztéseket.

*Üdvözlettel:
– A szerk.*

Apró túske

Kedves Mandula!

Kedvelem az Ufit. Sőt! Szeretem az Ufit. Élvezettel olvasom végig mindig. Kellemes, friss, szellemes, pezsgő, mint az újbör. A szeptemberi számban is sok örömet találtam. Ahogy letettem a lapot, valami nem hagyott nyugodni. Mint amikor az ember kivágja a málna letermett ágait, s az apró, kis láthatatlan tuskék benne maradnak a kezében. Szemmel képtelenség észrevenni a bőrben, de azért nem hagynak békén, csak zavarnak, csak szúrnak, piszkálnak, s talán be is gyulladnak.

Ez a kis, apró túske a Te cikked volt. (Gyűjtögető életmód, UFI 2002. szeptember – a szerk.) Félreértés ne essék, ügyesen megírt kis darab. Ami nem hagyott nyugodni, az a cikkben említett önirónia. Pontosabban az, hogy szándékkal ellentétben ez nem önirónia volt, hanem ironia. Még pontosabban szarkazmus. Hogy miért? Mert nem önmagatokról szolt ez az eszmefuttatás, hanem egy másik generáció gyengéjét, azaz gyengének vélt cselekedetét pécézte ki.

Kedves Olvasónk!

Cikkem megírásakor nem az vezérelt, hogy bárkit is megbántsak. Sőt írássommal nem szüleink, nagyszüleink „gyengének vélt cselekedetét pécéztem ki”. Nem is szüleinknek, nagyszüleinknek szolt ez az írás, hanem azoknak, akik miatt kénytelenek voltak ők és sokan mások itt és Kelet-Európában mindenhol ilyen és ehhez hasonló módon „gyűjtögetni”.

Ha mégis megbántottam volna valakit, ezúton kérek elnézést.

*Tisztelettel:
Mandula*

A Szerkesztőség üléseit a Coffee-inn kávézóban tartja.
Budapest, I. kerület, Apor Péter utca 2. Telefon: 201-29-35

Terjesztői előfizetés

M e g r e n d e l ő l a p

Megrendelem az Utolsó Figyelmeztetés című ingyenes újságot. . . . . példányban.

Kapcsolattartó személy neve: . . . . . Telefonszáma. . . . .

Terjesztés helye: . . . . .

Város: . . . . . Irányítószám: . . . . .

Utca: . . . . . Házsám: . . . . .

A megrendelőlapot az alábbi címek valamelyikére juttassa el:

- Utolsó Figyelmeztetés, 1462 Budapest, Pf.: 536.
- Fax: 1-475-0947
- terjesztes@ufi.hu

Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza!

Az üzenőfal elérhetőségei: SMS: 06-20-588-1205, e-mail: uzenet@ufi.hu

Ide várjuk üzeneteiteket, javaslataitokat, hozzászólásaitokat.
A legjobbakból minden hónapban válogatást közöl lapunk.

Üzenetben érkezett

Szia Ufi! Imádom a lapotokat, a Doromboló cicus díj c. rovat 1szerüen SZUPER! Jók vagytok! Csak így tovább! :-)

Gratulálok az ország vezetőinek a szászázalékos béremelésükhöz, egyben megköszönöm a három százalékos bérfejlesztési lehetőséget a dolgozó rétegek nevében!

Elég cikik vagytok ezzel a gimis újság szintü erőltetett jópofizással, dagályos közhelyszótárral! Vissza kellene venni az arcotokból!

Kedves Tétényi István! Szerintem a Jobbikkal kapcsolatos írásod hangneme nagyon igazságtalan (2002. Okt. 18. old.). A jobbik számos esetben egyedülként emelt hangot az egész jobboldalt érintő kérdésekben, amikor pártjainknak kellett volna hangjukat hallatniuk, de nem tették. Kevesebb indulatot!

Nézd, olvasd, terjeszd!!!
www.ufi.hu

Kedves Olvasóink!

Tisztelettel köszönjük az eddig beérkezett, minden várakozásunkat felülmúló adománymennyiséget: egyúttal tájékoztatjuk Önöket, hogy a megnövekedett igényekre válaszolva lapunk 24 oldalon, még több érdekes írással jelenik meg. Továbbra sem kell fizetni az Utolsó Figyelmeztetésért, kérjük azonban, hogy akiknek lehetőségük van, adományaikkal segítsék elő lapunk eljuttatását még több egyetemistához és fiatalhoz.

Köszönettel:

Szerkesztőség

Utolsó Figyelmeztetéssel a sajtószabadságért! Támogasd lapunkat!

Számlaszám: Scripta Manent Alapítvány, K&H Bank, 10400205-02011264

Védjük meg együtt a demokráciát! Rendeld meg az Utolsó Figyelmeztetést!

M e g r e n d e l ő l a p

Megrendelem az Utolsó Figyelmeztetés című ingyenes újságot.

Név: .....

Város: ..... Irányítószám: .....

Utca: ..... Hárszám: .....

A megrendelőlapot az alábbi címek valamelyikére juttasd el:

- Utolsó Figyelmeztetés, 1462 Budapest, Pf.: 536.
- Fax: 1-475-0947

Az újság megrendelhető az Utolsó Figyelmeztetés honlapján is. www.ufi.hu

utolsó FIGYELMEZTETÉS

Az új nemzedék lapja

IV. ÉVF., 12. SZÁM, MEGJELNIK HAVONTA

Főszerkesztő: *Hegedűs Zoltán*

Főszerkesztő-helyettes:

Ablonczy Bálint

Munkatársak: *Ambrus Balázs,*

Balogh Ákos, Benkő Levente,

Czotter András, Rumi Tamás,

Winkler Ágnes

Fotó: *Székely Judit, Pintér Ádám*

Felelős kiadó: Scripta Manent

Alapítvány

Szerkesztőség: 1462 Budapest,

Pf.: 536.

Tel.: (1) 475-6174

Fax: (1) 475-0947

www.ufi.hu

e-mail: szerkesztoseg@ufi.hu

Szerkesztőségi titkár:

Márvány Miklós

ISSN 1587-9097